

คิดถึงพี่ คิดถึงพี่

โสมสิริ เชน
SOMSAENGSI CHAN

คิดถึงเธอ คิดถึงฟ้า

โสมสัณ

เขียน

นารายณ์ คือรักกับฟ้าที่สัณ

ตั้งเดือนค้างฟ้า

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๕๕๕ ต่อ ๕๕๖๕, ๕๕๖๕ E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Us Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9033-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขชิงค์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ มรินทร์ กิจธรรม, Mind Vibe Life
บรรณาธิการต้นฉบับ กุสุมา ยอดนาราศรี • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม เวนิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร • ออกแบบรูปเล่ม กุณตีรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐกรณ์ รัตนเสถิตกุล

คำนำสำนักพิมพ์

เดือนค้ำฟ้า เปรียบเปรยถึง ดารา นักร้อง หรือนักแสดงที่มีชื่อเสียง โด่งดังยาวนาน เหมือนดาวที่ยังคงส่องแสงอยู่แม้จะผ่านพันราตรีกาล เข้าสู่ช่วงเวลาของแสงตะวัน และคงจะไม่มีใครเหมาะกับนิยามนี้ไปมากกว่า *เดือน ดรัณภพ ดลประสบแพรว* ชายผู้เป็นดั่งเดือนค้ำฟ้าที่ลวงลับไปนานแล้วหลายทศวรรษ

โสมสิริถ่ายทอดเรื่องราวความรักอันแสนบอบบางระหว่างคนสองคนที่อยู่ต่างยุคสมัยกันออกมาได้อย่างละเอียดละไม ผ่าน *ผกาย* นักแสดงอิสระที่มีใจผูกพันอยู่กับ *เดือน* โดยมี *ภูเมธ* เพื่อนสนิทเป็นผู้นำพา แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือโชคชะตาที่ถูกลิขิตไว้ ความชื่นชมที่แปรเปลี่ยนเป็นสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณก็ได้ร้อยเรียงเป็นปมปริศนาที่ชวนให้ติดตามว่าเหตุใดหัวใจของคนรุ่นหลังถึงได้เต้นแรงให้กับตำนานที่หลับใหล

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมสัมผัสกับความรักที่ก้าวข้ามขีดจำกัดของกาลเวลา *ดั่งเดือนค้ำฟ้า* ที่จะยังคงอยู่ในใจของผู้อ่านตราบนานเท่านาน

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

บทโหมโรงจากข้าผู้ประพันธ์

‘ผู้ปรารถนาเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งแห่งความทรงจำ’

‘ดั่งเดือนค่างฟ้า’ คือการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของนักเขียน ‘โสมสิริ’ หรือชื่อที่นักอ่านเรียกกันว่า ‘ปุย’ เป็นผลงานที่รักและภูมิใจที่สุดจนถึงทุกวันนี้

ผู้เขียนมีความตั้งใจให้ตัวละครและเรื่องราวในผลงานชิ้นนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำของนักอ่าน ฉะนั้นการถ่ายทอด ‘เดือน ดรรชนีภพ ดลประสพแพรว’ เจ้าของฉายาเดือนค่างฟ้า นักแสดงหนุ่มผู้เป็นขวัญใจแฟน ๆ จอเงิน โดยภายหลังมี ‘ผกาย’ หนึ่งตัวละครที่เกิดขึ้นจากการตั้งคำถามของข้าพเจ้า ‘หากคนที่ยังอยู่รักคนที่จากไปแล้ว จะเป็นไปได้หรือไม่’

เมื่อนำทุกส่วนประกอบผนวกรวมกัน ดั่งเดือนค่างฟ้า จึงถือกำเนิดขึ้น ทั้งนี้ หนึ่งในเป้าประสงค์หลักซึ่งข้าพเจ้าตั้งใจถ่ายทอดอย่างถึงที่สุด คือการเรียกร้องสิทธิและความเท่าเทียมของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ แม้ปัจจุบันจะมีการยอมรับอย่างกว้างขวางและมีสมรสเท่าเทียม ทว่าช่วงปี ๒๕๖๖ ประเทศไทยยังมีเงื่อนไขเรื่องนี้อยู่ จนถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าภูมิใจเหลือล้นที่ครั้งหนึ่งได้เป็นเสียงเล็กๆ ของนักเขียน

และวันนี้ตั้งเดือนค้ำฟ้าได้รับการมองเห็นและความรักจาก
นักอ่านทุกท่านจนประสบความสำเร็จ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Us
ที่ช่วยดูแลและให้โอกาสตั้งเดือนค้ำฟ้าได้โลดแล่นในวงการหนังสือ
ต่อไป

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนยังหวังเล็กๆ ในใจว่านวนิยายเรื่องตั้งเดือน
ค้ำฟ้าจะมีใช้เพียงชื่อหนังสือเล่มหนึ่ง แต่เป็นคำนิยามเมื่อ
ใครสักคนได้อ่านแล้วมอบแก่นิยายเรื่องนี้ ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน
ที่สนับสนุนตลอดมา

ขอให้ 'ตั้งเดือนค้ำฟ้า' โต้งตั้ง 'ตั้งเดือนค้ำฟ้า'

ผู้ปรารถนาเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งแห่งความทรงจำ
โสมสิริ

Trigger Warning

Abandonment or Neglect

มีตัวละครที่รู้สึกถูกทอดทิ้ง
หรือไม่เป็นที่ต้องการ

Attempted Murder

การพยายามฆ่า

Betrayal

มีเนื้อหาที่ตัวละครรู้สึกถูกทรยศ

Coercion

การใช้อำนาจเหนือกว่าข่มขู่
หรือบีบบังคับให้อีกฝ่ายต้องยอมกระทำบางสิ่ง
โดยไม่เต็มใจ

Committed Suicide

มีตัวละครกระทำอัตวินิบาตกรรม

Depression

อาการซึมเศร้า

Dehumanize

การลดทอนความเป็นมนุษย์

Depiction of Grief

มีการพรรณนาถึงความเศร้าโศก

Grief or Loss

มีการพรรณนาเกี่ยวกับความเสียใจ
ซึ่งเป็นผลจากการสูญเสีย

Homophobia

มีตัวละครที่มีอาการเกลียดชังผู้มีความ
หลากหลายทางเพศหรือรักร่วมเพศ

LGBTQIA2S+ Discrimination

มีตัวละครเลือกปฏิบัติต่อบุคคล

LGBTQIA2S+

Major Character Death by Suicide

มีตัวละครหลักเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตาย

Murder

ฆาตกรรม

Physical Abuse

การทำร้ายร่างกาย

PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder)

ภาวะความผิดปกติทางอารมณ์
ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังเหตุการณ์
สะเทือนใจ

Sexism

มีตัวละครที่อคติต่อเพศใดเพศหนึ่ง

Stalking

มีตัวละครสะกดรอยตาม

Suicidal Ideation

การที่มีความคิดเกี่ยวกับ
การฆ่าตัวตาย

Transphobia

การแสดงความรังเกียจ หรือการกระทำเชิงลบ
ต่อคนข้ามเพศ

Traumatic Past

มีตัวละครที่มีประสบการณ์
ในอดีตกระทบกระเทือนจิตใจ

แม้คำโปรย โครงเรื่อง เนื้อหา รวมไปถึงการบรรยายระหว่างทางเดิน
ของชีวิตตัวละครจะทำให้ผู้อ่านโศกเศร้า แต่ผู้เขียนขอรับรองว่านิยายเรื่องนี้
จบแบบสุขนาฏกรรมอย่างแน่นอน

ผลงานเรื่องนี้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อความบันเทิง ตัวละคร พฤติกรรม
สถานที่ และเหตุการณ์ทั้งหมดที่ปรากฏ ล้วนเกิดขึ้นจากจินตนาการของ
ผู้เขียน ไม่มีเจตนาพาดพิงถึงสถานที่ องค์กร หรือบุคคลใดๆ ซึ่งมีอยู่จริง

เนื้อหาบางส่วนกล่าวถึงการสูญเสียของบุคคลมีชื่อเสียงและคนสำคัญ
ที่มีความผูกพันต่อตัวละครหลัก ซึ่งอาจกระทบกระเทือนจิตใจผู้อ่าน
นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการพยายามฆ่า การฆ่าตัวตาย อุบัติเหตุ การเสียชีวิต
ของตัวละครหลัก และการถูกข่มขู่ให้กระทำความผิดเพื่อแลกกับผลประโยชน์
ทัศนคติและมุมมองของสังคมในนิยายมีความเห็นเรื่องเพศแตกต่างจาก
ปัจจุบัน

ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ตระหนักและระมัดระวังต่อการนำเสนอประเด็น
ดังกล่าวเสมอ เพราะการสนับสนุนให้สังคมยอมรับและเข้าใจความหลากหลาย
ทางเพศก็เป็นหนึ่งในความมุ่งมั่นของผู้เขียน

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะให้เกียรติผลงานและเคารพ
ความพยายาม โดยขอเพียงใช้วิจารณญาณในการอ่าน ก็เพียงพอแล้วสำหรับ
การเปิดใจให้กับนิยายเรื่องนี้

สารบัญ

อาร์มภบท จันทร์บนฟ้า.....	๑
บทที่ ๐๑ เดือนประดับฟ้า.....	๕
บทที่ ๐๒ โลกกล้าเอียง.....	๑๕
บทที่ ๐๓ ผกายไหวหวั่น.....	๒๖
บทที่ ๐๔ เพียงดริณภพ.....	๔๓
บทที่ ๐๕ ดาวเคียงเดือน.....	๕๖
บทที่ ๐๖ เบญจเพส.....	๗๑
บทที่ ๐๗ เดือนกัวยดาว.....	๘๘
บทที่ ๐๘ ครอบคร้ว.....	๑๐๖
บทที่ ๐๙ เพียงคำบอกรัก.....	๑๒๑
บทที่ ๑๐ ที่เคยจากมา.....	๑๓๑
บทที่ ๑๑ ผันเกินตัว.....	๑๔๗
บทที่ ๑๒ ต่างจากที่เคย.....	๑๖๔
บทที่ ๑๓ พบเพชรน้ำหนึ่ง.....	๑๘๐
บทที่ ๑๔ สรภาพความจริง.....	๑๙๘
บทที่ ๑๕ คนคุ้นเคย.....	๒๑๐
บทที่ ๑๖ คำมั่นสัญญา.....	๒๒๖
บทที่ ๑๗ เชื่อใจรักจริง.....	๒๔๑
บทที่ ๑๘ ต้องทำอะไร.....	๒๕๕
บทที่ ๑๙ แกลงข่าว.....	๒๖๘
บทที่ ๒๐ ปัจจุบันของเรา.....	๒๗๘
บทที่ ๒๑ แล้วแต่ดาว.....	๒๙๑

บทที่ ๒๒ หรือแค่เริ่ม.....	๓๐๔
บทที่ ๒๓ ยังกะแรพ.....	๓๑๕
บทที่ ๒๔ ลมๆ แล้งๆ.....	๓๒๕
บทที่ ๒๕ ลูกผู้ชาย.....	๓๓๖
บทที่ ๒๖ สร้อยสำคัญ.....	๓๕๓
บทที่ ๒๗ ผ่านภพเพื่อพบเธอ.....	๓๖๘
บทที่ ๒๘ นิยามตัวตน.....	๓๘๕
บทที่ ๒๙ คินเดือนดับ.....	๔๐๓
บทที่ ๓๐ ตื่นจากฝัน.....	๔๑๙
บทที่ ๓๑ รักว่าลึก.....	๔๓๙
บทที่ ๓๒ ครั้งหนึ่งถึงดาว.....	๔๕๓
บทที่ ๓๓ จำใจจาก.....	๔๖๗
บทที่ ๓๔ ข้อเสนอ.....	๔๙๑
บทที่ ๓๕ วิมานवादไว้.....	๕๐๖
ตอนพิเศษ ๐๑.....	๕๒๒
ตอนพิเศษ ๐๒.....	๕๔๔
ตอนพิเศษ ๐๓.....	๕๕๕
ตอนพิเศษ ๐๔.....	๕๖๓
ตอนพิเศษ ๐๕.....	๕๗๕
หนึ่งบทส่งท้าย ความหมายนั้นบอฉันต์.....	๕๙๔
จดหมายจากตัวละคร.....	๕๙๖

**นวนิยายเรื่องนี้
อุทิศแด่ดวงดาราผู้ล่วงลับ
แต่แสงไม่เคยดับ
ดังเดือนค้างฟ้า**

โสมสิริ

อารมณ์บท จันทรบันฟ้า

‘การอยู่คนเดียวเพียงลำพัง มักจะรู้สึกโดดเดี่ยวก็ต่อเมื่อเราคิดถึงคนที่เคยยืนอยู่ข้างกาย’

ครั้นยามรัตติกาลอย่างเยือกเย็น ชายหนุ่มร่างเพรียวผู้หนึ่งยืนเฝ้าลมหนาวในฤดูเหมันต์อยู่นอกกระเบื้องห้องนอน เจ้าของดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราสูดอากาศสดชื่นเข้าปอด แม้จะมีสายลมหนาวพัดผ่านเป็นระลอก ทว่ามวลบรรยากาศแห่งคำคินนี้กลับมอบความรู้สึกอบอุ่นราวกับมีเตาผิงโอบล้อมจิตใจอันเหม่อลอย ความสบายใจที่ได้รับจากธรรมชาติลบล้างความรู้สึกไม่สบายกายให้หายไปสิ้น

ความรู้สึกในตอนนี่คงเปรียบเสมือนแสงไฟจากตะเกียงดวงน้อยที่คอยส่องสว่างยามราตรี...และเป็นอย่างแม่เคยบอกจริงๆ

‘ต่อให้พบเจอความหนาวเย็นสักเท่าใด แต่อุ่นไอสุดท้ายที่ชีวิตหนึ่งคงเหลืออยู่...คือความเชื่อมั่นจากตัวเอง’

อันที่จริง ‘พกาย’ มักได้ยื่นประโยชน์อยู่บ่อยครั้ง เพราะมารดาเคยสาธยายให้ฟังแต่เด็ก ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจข้อความนี้สักเท่าไร แต่ใครเล่าจะคิดว่าวันดีคืนดี ขณะออกมาเย็นรับลมชมความงามของบ้านริมน้ำ จู่ๆกลับเข้าใจคำพูดดังกล่าวขึ้นมา

พกายเหม่อมองทัศนียภาพตรงหน้าอันปราศจากรถราบนท้องถนนไฟจราจร และตึกรามบ้านช่องที่เคยเห็นเมื่อตอนอยู่คอนโดมิเนียมน รอบกาย

มีเพียงต้นไม้ใบหญ้าริมคลองสองฝั่งเท่านั้น และเมื่อสิ้นไร้แสงสีจากเมืองหลวง ดาราบนฟ้าจึงเปล่งแสงทอประกายระยิบระยับสะท้อนอยู่ในดวงตาผู้มา

หากลดระดับสายตาลงมาหน่อย จะเห็นกุหลาบสีขาวยุติธรรมตั้งดูด ความสนใจจากบริเวณริมระเบียบ กลิ่นของไม้ดอกอันงดงามนี้ไม่ได้หอมฟุ้งจน รับรู้ได้ในทันที ต้องขยับปลายจมูกเข้าไปใกล้หน่อย จึงจะสัมผัสได้ถึง ความหอมละมุนที่แทรกอยู่ตามกลีบดอก

เจ้าของใบหน้าเกลี้ยงกลางเยยศิระระขึ้นเมื่อได้ยินเสียงนกขับขาน กล่อมใจ นำแปลกตรงที่จุดประสงค์แรกของผกายคือตามหาต้นตอของเสียง แต่เมื่อเยยหน้าพบหมู่ดาวบนท้องฟ้า เขากลับทำได้เพียงจ้องมองมันอย่าง ไม่อาจละสายตา

ดารานับพันต่างแก่งแย่งกันส่องประกายระยิบระยับละลานตาบนฟ้า สิ้นลึไร้ก่อนเมฆบดบัง แค่นี้เพียงได้จ้องมอง ความอ้างว้างหมองหม่นพลัน จางหาย ดวงหน้าสะสวยจึงค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มพริ้มพราย

ยิ่งแลมองไปยังพระจันทร์เบื้องหน้าก็ยิ่งสุขใจ แม้คืนนี้พระจันทร์ ดวงนั้นจะหลงเหลือเพียงเศษเสี้ยวบางๆ มิได้เปล่งประกายเต็มดวง แต่เขาก็ทราบดีว่า...จันทร์ก็ยังเป็นจันทร์อยู่ทุกคราวไป ต่อให้เป็นคืนเดือนดับ โดนมวลเมฆาลอยมาทึบแสง เกิดข้างขึ้นข้างแรม หรือสว่างน้อยมากเพียงใด ท้ายที่สุด...ดวงจันทร์ก็ไม่เคยจากไปไหน

ยังอยู่บนฟ้ามาตลอด อาจเลื่อนหายไปจากการมองเห็น...แต่ไม่เคย จางหายไปจากความทรงจำ

ดวงตาของชายหนุ่มผู้ใดดแต่เยาว์ค่อยๆ ปิดลงอย่างเชื่องช้า ปล่อยให้ นาฬิกาชีวิต^๑ เดินไปโดยไม่คาดหวัง แต่แล้ว...รอยยิ้มที่เคยมีอยู่กลับสูญไป จากใบหน้า หยาดน้ำตาไหลรินลงมาไม่ทราบสาเหตุ ผกายไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่า ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่

ทำไมถึงทรมาณมากขนาดนี้

---

^๑ นาฬิกาชีวิต (Body Clock หรือ Biological Clock) คือวงจรที่ควบคุม การทำงานของระบบต่างๆ ในร่างกายมนุษย์ เช่น ตื่นนอน รับประทานอาหาร นอนหลับ

ความเศร้าสลดเวียนมาเยือนจิตใจ เปลือกตาของเขาเปิดขึ้นมาอีกครั้ง เพียงไม่กี่วินาทีที่หัวใจถูกรอบงำด้วยความคิดถึงใครบางคน ดวงจิตพลันรำลึกถึงความเจ็บปวดในอดีตกาล

“ผมเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าอย่าร้องไห้บ่อย”

เสียงคุ้นเคยของคนคุ้นตาเอ่ยขึ้นจากทางด้านหลัง เมื่อร่างบางเหลียวมอง ภาพตรงหน้าพลันเปลี่ยนไปภายในชั่วพริบตา จากบ้านที่ตกแต่งด้วยวอลเปเปอร์ชาวสะฮาดสะฮ้าน ควบคู่กับเฟอร์นิเจอร์สีน้ำตาลอ่อนแบบวัยรุ่นนิยม กลายเป็นบ้านไม้ร่วมสมัยเปี่ยมด้วยกลิ่นอายความเป็นไทย มีแจกันใส่ดอกไม้ทั้งจริงและปลอมปะปนกันไป

ทุกอย่างที่เห็นอยู่เบื้องหน้าทำให้ผกายรู้สึกถึงความเก่าแก่ แต่ก็ไม่ได้ดูร่ำครึถึงหลักร้อยปี หรือเพราะบางที นี่อาจเป็นการตกแต่งตามรสนิยมของผู้อาศัยเสียมากกว่า

ร่างออรชรย่างเข้าหาชายหนุ่มตรงหน้า ทันใดนั้นราวกับเข็มเวลาเริ่มเดินช้าลง มือเรียวนุ่มวางลงกลางอกของชายคนนั้น ผกายรู้สึกถึงความอ่อนโยนซึ่งครั้งหนึ่งเคยได้สัมผัสจากสุภาพบุรุษผู้นี้ ดวงตาสีนระริกมีหยาดน้ำใสคลอหน่วย ต่อมาผกายก็พลอยหลุดยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

“เดือน...เราคิดถึงคุณ คิดถึงมาก ๆ”

“เลิกร้องไห้ได้แล้ว คุณเป็นคนบอกเองไม่ใช่หรือว่าไม่ชอบตัวเองตอนตาบวม”

อีกฝ่ายไม่พูดเปล่ายังกางแขนรองรับอ้อมกอดแห่งรักรำลึก ทว่าเมื่อคนตัวเล็กจะโผล่เข้ากอด ร่างของชายที่เขาเฝ้าถวิลหากลับจางหายไป ความอบอุ่นที่ควรจะได้รับหลงเหลือเพียงกระแสลมอันหนาวเหน็บ

คนบอบข้ำในรักหลุดตัวลงกับพื้นด้วยความโศกศัลย์ เมื่อตระหนักว่าเหตุการณ์ตรงหน้าเป็นเพียงภาพลวงตา ผกายค่อย ๆ เงยขึ้นมองผนังห้องอย่างระทมทุกข์ทรมาณ

ก่อนทุกอย่างตรงหน้าจะหลงเหลือเพียงกรอบรูปและกระถางรูปบนหนึ่ง...

ดรัณภพ ดลประสพแพรว

ชาติตะ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑

มรณะ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

บทที่ ๑๑

เดือนประดับฟ้า

“คนหนึ่งเหนียวอย่างผมไม่ตายง่าย ๆ หรอกหน้า ไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

สิ้นสุดคำร้องขอให้คนรักเชื่อมั่นในตัวเอง มือหนาค่อย ๆ ตกลงตามแรงโน้มถ่วงโลก เปลือกตาปริ่หรือปิดลงอย่างเชื่องช้า พร้อมบอกลาด้วยรอยยิ้มแห่งใจภักดี ภาพนักแสดงคนโปรดคนใหม่จากภาพยนตร์รักโรแมนติคเมื่อสี่สิบปีก่อน กำลังโลดแล่นอยู่บนโทรทัศน์จอแบนรุ่นล่าสุด

ดวงตางดงามของ ‘ผกาย’ นักแสดงประกอบในวัยยี่สิบสองฉายแววปวดร้าว ราวถูกผู้กำกับใช้มีดแหลมแทงเข้ากลางอกนับร้อยครั้ง

ฉากสุดท้ายก่อนพระเอกหนึ่งจะสิ้นลมหายใจ เขาได้หึงความเจ็บปวดไว้กับคนที่ยังอยู่โดยไม่รู้ตัว

ใครจะไปคิดว่าภาพยนตร์รักแสนอบอุ่นหัวใจจะจบลงด้วยโศกนาฏกรรมสำหรับเจ้าของใบหน้าเป็นอนหยาดน้ำตาที่ไหลประหนึ่งสายธาร ตัวละครหลักฝ่ายชายจากหนังเรื่องนี้ทำให้มุมมองความรักของเขาเปลี่ยนแปลงไปในระดับหนึ่ง

อันที่จริง...เรียกว่าเปลี่ยนไปมากเลยก็ว่าได้ ก่อนหน้านี้ผกายไม่ค่อยดูหนังโรแมนติคดราม่าสักเท่าไร ทว่าเพื่อนชื่ออย่าง ‘ภูเมฆ’ ผู้คลั่งไคล้ความคลาสสิกในสมัยก่อนขอร้องให้เขาลองเปิดใจดูสักครั้ง จนกลายเป็นว่าคนที่เคยปิดกั้น...กลับตรึงใจนักแสดงในเรื่องเสียแล้ว

เครื่องเล่นแผ่นซีดีรุ่นเก่าถูกกดย่อนกลับไปยังฉากที่พระเอกกำลังจะ

จากไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเจ้าของแผ่นต้องดันตัวผกายให้ติดผนังโซฟา
หวังเจรจากันตามตรง

“ภู ฉันอยากดูต่อ” คนติดใจพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ต่างจากการ
คร่ำครวญ ดูท่าผกายคงหลงรักการแสดงของหนุ่มสุดหล่อในจออย่าง
หัวปักหัวปำ

“นี่...พอเลยนะ เดี่ยวแผ่นฉันก็เป็นรอยหยอก” ภูเมฆไม่พูดเปล่า
เขาเดินไปหยิบแผ่นซีดีออกจากเครื่องมาตรวจเช็คสภาพ

“ฉันขอดูต่ออีกสักหน่อยไม่ได้เหรอ ภู” แววดาออกอดอันทำเอา
อีกฝ่ายผลอใจเหวหันไปชั่ววินาทีหนึ่ง แต่ถือว่าโชคดีที่ภูเมฆยังพอเรียกสติ
ตัวเองกลับมาได้

“ไม่ต้องเลยผกาย แกก็รู้ว่าฉันแพ้ทาง ยังจะมาอ่อนน้อมอีก” ชายตัวสูง
ร้อยแปดสิบกว่าตันกรอบแขนสีทองขึ้นด้วยท่าที่จริงจัง “แล้วนี่จะย้อนดูบ่อย
อะไรขนาดนั้น นั่นมันชิ้นพระเอกตายนะ เดี่ยวก็ร้องให้ตามวมอีกหยอก”

ภูเมฆนั่งลงข้างกายคนขอบตาแดงเรื่องที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มาหมาด ๆ
ไม่ทันที่ผกายจะได้ตีแซนแกร่งตามความเคยชิน กลับโดนคว้ามือเอาไว้
เสียก่อน

ผกายขมวดคิ้ว เม้มริมฝีปากเบา ๆ ด้วยความหงุดหงิด แต่จะให้
แสดงสีหน้าโมโหมากมายก็ไม่ได้ เพราะแผ่นหนังเรื่องโปรดยังคงอยู่ในกำมือ
หนุ่มแว่นจอมเจ้าเล่ห์

“ไปนอนเถอะ ดึกแล้วเนี่ย พรุ่งนี้ตอนเช้ามีเข้ากองไม่ใช่หรือไง”
หลังภูเมฆยกมือขึ้นมายีหัวด้วยความเอ็นดู เจ้าของดวงหน้าหวานปานน้ำผึ้ง
เดือนห้าก็ผงกศีรษะเหมือนยอมจำนน

“แกนี่มัน...น่ารักจริงๆ” ภูเมฆพูดไปยิ้มไปเหมือนชมเองชื่นเอง

“ขอบกวนนั๊กนะ” มือเรียวจับแขนภูเมฆให้ออกไปจากศีรษะ แล้วตี
ไปที่ไหล่อีกคนเต็มแรง

“โอ๊ย! ผกาย ฉันเจ็บ!”

“สมน้ำหน้า!”

“อย่างน้อยฉันก็แก่กว่าแกสองปีนะ”

“งั้นก็ช่วยทำตัวให้น่าเคารพหน่อยสิ! คุณลุง!”

เจ้าตัวแสบแลบลิ้นปลิ้นตาเป็นการเยาะเย้ย มีหน้าซำยังแก่งจัดหน้าม้าตัวเองอย่างเย่อหยิ่ง

“นี่ ดึกแล้วนะเด็กๆ ไปนอนได้แล้วลูก”

หญิงวัยกลางคนผู้มีผิวพรรณเปล่งปลั่งดั่งกรรมกร์ชื่องามอย่างลงมาจากชั้นบน ‘ขวัญจิรา’ มารดาของผกายเดินเข้ามาหาลูกชายหัวแก้วหัวแหวนด้วยท่าที่อ่อนหวาน

“อะอะอะไรกัน แล้วนี่ผกายไปกวนอะไรภูหรือเปล่า” เจ้าของดวงหน้าเกลี้ยงเกลาอ้าปากทอ้อให้กับคำพูดของแม่ เมื่อศัตรุคู่แค้นอย่างภูเมฆได้ยินดังนั้นก็ยกคิ้วแก่งคนแพ้ให้เจ็บใจเล่นๆ

คนดื้อซนเห็นอย่างนั้นก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินกระต๊อบเท้าเตรียมตัวหนีไปอาบน้ำที่ชั้นสอง ผกายถูกแขนเสื้อขึ้น พร้อมกับสะบัดผ้าเช็ดตัวสีเขียวสะอาดสะอาดขึ้นพาดไหล่ แต่แรงมือกลับทำให้ปลายผ้าพาดหลังเข้าอย่างจัง เล่นเอาชะตัวเองเจ็บแปลบ แต่ท้ายที่สุดศักดิ์ศรีมันค่าคอ ชายหนุ่มจึงต้องทนเก็บอาการไว้

“แกเจ็บหรือ” ภูเมฆที่เงยหน้ามองหัวเราะออกมา จนผู้อาวุโสต้องเหลียวตาม

“ขอโทษที่เสียงดังครับแม่” ภูเมฆยกมือขอโทษขอโพยยกใหญ่ หลังจากนั้นก็วิ่งแจ้นตามผกายขึ้นไปรากับเด็กอนุบาลเล่นกัน

ภายในห้องนอนสี่เหลี่ยมขนาดกลาง ผกายที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จจมองออกไปทางระเบียง เห็นภูเมฆยืนอยู่เพียงลำพัง เวลานี้ภาพของคนที่เคยมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เหลือแต่ความเดียวดายที่พอสัมผัสได้ผ่านแผ่นหลัง

“เหม่ออะไร” ร่างออรชรอ่อนแอเดินมาเทียบข้าง พร้อมกับใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กซับผมให้แห้ง

“เปล่า แค่มิ่เรื่องให้คิดนิดหน่อย”

“เรื่องอะไร”

ภูเมฆผินหัวเราะและปล่อยให้อีกคนยืนงง ส่วนตนนั้นเดินมาอยู่

ด้านหลังพร้อมกับคว่ำฝ่าขนหนูพื้นเล็กมาเซ็ดผมให้คนสูงน้อยกว่า

บรรยากาศยามราตรีในฤดูหมันต์ช่างดูอบอุ่นกว่าฤดูอื่นที่ผันผ่าน
ไม่รู้ว่ทำไมคนที่ยืนอยู่ด้วยกันถึงมีผลต่อความรู้สึกของผกายมากเพียงนี้

“คงเพราะกังวลว่าเมื่อไรคนแถวนี้จะเปิดใจสักทีละมัง”

เป็นอีกครั้งที่เจ้าของฝ่ามือเรียวหันกลับมาพาดไหล่กว้างด้วยแรง
ทั้งหมดที่มี ภูเมฆร้องโอดโอยเพราะความเจ็บปวด แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่เจ็บ
เท่าหัวใจที่โดนเพื่อนคนสนิทปฏิเสธรักครั้งแล้วครั้งเล่า

“โธ! อะไรเนี่ย แค่แกล้งเล่นๆเอง”

“เลิกเพื่อเจ้าได้แล้ว”

“ทีแกดูหน้าเขาไม่กี่ชั่วโมง ยังตกหลุมรักนักแสดงคนนั้นได้เลย” ภูเมฆ
พูดโดยไม่สบตา เขาเหลียวมองดาวบนฟ้าแทนคนข้างกาย

“ภู แกเลิกทำตัวน่าโมโหสักที”

“จะชอบอะไรเขานักหนา คนข้างๆเนี่ย เคยมองบ้างหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้ชอบเขา ฉันแค่ปลื้ม...นิดหน่อย”

“แล้วที่กับฉันละ ผกาย”

ภูเมฆหันมามองด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไป ความจริงจ้งเผยให้เห็นผ่าน
นัยน์ตาสีชาดูแสงทองยามแรกอรุณ ซึ่งส่องสะท้อนประกายดาราระยิบระยับ
นับพัน

“ภู...พอได้แล้ว แกก็รู้ว่าทำไมฉันถึงไม่กล้ารักใครสักที” ความจริงจ้ง
ที่เกิดขึ้นในวินาทีนั้น พลันให้ภาพเหตุการณ์ตอนแม่กอดเข้าขอร้องย้อพ้อ
ไม่ให้ทิ้งไปปรากฏขึ้นมา มันผ่านมานานมากแล้ว...แต่ยังฝังใจไม่เคยหาย

วันนั้นเขาเสียใจไม่ต่างกับที่แม่เป็น เพราะตอนนั้นยังเป็นเด็ก จึงไม่รู้ว่
ความเสียใจเป็นผลจากการถูกทิ้ง หรือเพราะเสียงสะอื้นของแม่ผู้เป็นฝ่าย
ถูกทิ้งกันแน่

คราวนี้เป็นคนฟังที่สีหน้าซีดเซียวไป ภูเมฆผงกศีรษะ เนื่องด้วย
เขาเองรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผกายในตอนนั้น ทั้งตนยังเติบโตมาในครอบครัว
คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวเช่นกัน เลยเข้าใจว่ทำไมคนพูดถึงสร้างกำแพงเพื่อปิดกั้น
ตัวเองจากความรักรัก

ทั้งสองตกอยู่ในความเงิบงัด ผกายจึงนึกหาเรื่องอื่นมาคุยกัน เพราะอย่างน้อยคงช่วยทำลายความเงิบงัดนี้ได้สักกระยะหนึ่ง

“แก้ว่าป่านนี้... นักแสดงคนนั้น เขาจะยังหล่อเหมือนในหนังใหม่แล้วแก้ว่า... ตอนนั้นเขาจะเป็นยังไงบ้าง”

ชายหนุ่มร่างโปร่งถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนเผยรอยยิ้มแฝงความรู้สึกบางอย่างที่แม้แต่คนใกล้ชิดแบบผกายยังยากจะคาดเดา

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ผู้ชายคนนั้นชื่อเดือน ดรัณภพ ดลประสพแพรว เขาเป็นนักแสดงที่ตั้งมาก ๆ คนหนึ่งเลย”

ครั้นได้ยินคำพูดนั้น ผกายปล้นหันกลับมาให้ความสนใจเมฆมัทน์ที่

“แต่เมื่อสี่สิบปีก่อน มีข่าวดังไปทั่วประเทศว่าเขาตัดสินใจจบชีวิตตัวเองตั้งแต่อายุยังน้อย”

“อะ? แกพูดจริงหรือ”

ดวงหน้าหล่อคมคายพยับขึ้นลงเป็นคำตอบ

“แล้ว... ทำไมเขาถึงตัดสินใจแบบนั้นล่ะ”

ภูเมฆส่ายหัวปฏิเสธ “ไม่มีใครรู้ นอกจากตัวเขาเอง”

ผกายถอนหายใจเบา ๆ มือเล็กปิดเส้นผมที่ปรกตาออกพร้อมกับเป่าลมออกมาอย่างว้าวเหว เขาฝืนยิ้มเพื่อไม่ให้คนข้างกายรู้สึกแยะไปด้วย

“น่าเสียดายเหมือนกันนะ ถ้าเขายังอยู่... ป่านนี้คงจะไปได้ไกลมากแน่ ๆ”

เพื่อนสนิทคิดว่ามือผกายให้ตามเข้าไปในห้อง ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือถือค้นหาข้อมูลนักแสดงคนที่ว่าผ่านเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต

‘ดรัณภพ ดลประสพแพรว นักแสดงหนุ่มมากความสามารถ เจ้าของฉายาเดือนค้างฟ้า ตัดสินใจปลิดชีวิตในวัยยี่สิบห้า จบจนถึงตอนนี้ก็นับเป็นเวลาสี่สิบปีแล้ว ที่เรื่องราวของเขาถูกสลักไว้เป็นอนุสรณ์แห่งวงการบันเทิงไทย

ชีวิตประวัติและการจากไปของดารารายที่ชื่อ ‘เดือน’ ถูกเกริ่นนำโดยผู้ประกาศข่าวชายผ่านช่องโทรทัศน์ชื่อดัง หากอ้างอิงตามปฏิทินแล้ว วันรุ่งขึ้นจะครบสี่สิบปีพอดีนับตั้งแต่วันที่เขาเลือกจากโลกนี้ไปโดยไร้คำบอกกล่าว

ผกายตั้งใจดูคลิปวิดีโอโดยไม่ละสายตา นัยน์ตาโศกเศร้าทำได้แค่

จดจ่ออยู่กับเรื่องราวของเดือนค่างฟ้า แน่หนอนว่าภูเมฆไม่มีทางปล่อยให้เพื่อน
เค้าร่ำมองนาน จึงตัดสินใจเดินไปเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงให้บรรเลงเพลง
อมตะซึ่งไม่เคยล้าสมัยเพื่อช่วยขับกล่อมดวงจิตอันบอบช้ำ

“ภู...”

“ถึงแม้ว่าคนที่แกกำลังคิดถึงจะไม่ได้เป็นเดือนบนดินแล้ว แต่บางที่
ตอนนั้นเขาอาจกำลังเป็นเดือนบนฟ้าก็ได้”

“แล้วเมื่อไรเดือนบนฟ้าจะกลับมาอยู่บนดินล่ะ...”

“ไม่รู้สิ เขาเป็นเดือนค่างฟ้าไปแล้วนี่”

เมื่อได้ยินดังนั้น ลึกๆ แล้วพกายอยากตอบกลับไปว่า ‘เพื่อเจอ’ แต่
อย่างน้อย การที่ภูเมฆพยายามปลอบประโลมก็ทำให้หัวใจที่กำลังจมดิ่งกับ
ความรู้สึกไม่ได้เปลี่ยนใจเหมือนเมื่อครู

เสียงเพลงรักเคล้าคลอพะเนาะจิตทำให้หัวใจที่เค้าร่ำมองค่อยๆ ได้รับความ
การเยียวยา โน้ตเปียโนบรรเลงเพลงผ่านเครื่องวิทยุขับเน้นบรรยากาศจนดู
คล้ายกับตกอยู่ในภวังค์ฝัน

ฝ่ามือหนาสัมผัสผิวเรียบผลิดำขลับ ภูเมฆลูบศีรษะคนเด็กกว่า
ด้วยความอ่อนโยนหวังเป็นที่พึ่ง ซึ่งพกายเองก็รับรู้ถึงความหวังดีมาโดยตลอด
เขาเองก็ปรารถนาจะมีใครสักคนอยู่เคียงข้างไปชั่วชีวิต ทว่ามั่นคงเป็น
เรื่องยาก...ที่จะทำลายกำแพงหัวใจ เมื่อมีตัวอย่างจากความรักอันบอบช้ำ
ของมารดามาก่อน

ยามรุ่งอรุณเช้าวันใหม่ ดวงตะวันสดใสแสงทอดยาวผ่านระเบียบห้องนอน
ส่องลอดมายังผ้า màn ผืนขาวบาง ภูเมฆที่เพิ่งลืมตาตื่นอยู่บนพูกนอนข้างเตียง
เหยียดมือขึ้นสูง นัยน์ตาสีน้ำตาลส่องสะท้อนกับแสงสว่างจ้าด้านนอก
จนแปรเปลี่ยนเป็นน้ำตาลทอง ชายหนุ่มยื่นตัวลุกขึ้นมาอย่างสะลึมสะลือ
เขาหยิบแว่นขึ้นมาสวมแล้วเดินไปล้างหน้าแปรงฟัน ก่อนนำบัวรดน้ำมารด
กุหลาบขาวตรงริมระเบียบ

หลายวันมานี้ภูเมฆตัดสินใจย้ายมาอยู่บ้านของพกายชั่วคราว หลัง
เจ้าตัวแสบขอร้องให้เขาช่วยรับส่งตนตลอดระยะเวลาเข้าออกกองละคร

เพราะสถานที่ถ่ายทำคราวนี้แทบไม่มีรถโดยสารสาธารณะเข้าถึง ซึ่งภูเมฆก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องปฏิเสธ อันที่จริง...เขาพร้อมช่วยเหลือคนที่ให้สถานะตนเป็นได้แค่เพื่อนเสมออยู่แล้ว

เจ้าของโบหน้าหล่อเหลายืนตากแดดรดน้ำไม้ดอกอยู่นานสองนาน เมื่อไม่อาจละลายตาจากคนตัวเล็กที่กำลังนั่งกินขนมริมน้ำได้ และกว่าร่างสูงจะยอมเดินกลับห้องนอนก็เป็นตอนที่ผกายเดินเข้ามาในบ้านแล้ว

สำหรับภูเมฆ...เขาเปรียบตัวเองเป็นดั่งคนธรรมดาตามตลอด ส่วนผกายก็เปล่งประกายราวดวงดาวบนท้องฟ้าตรงตามชื่อ แม้เจ้าตัวเอาแต่พร่ำบอกเสมอมาว่าผกายดวงนี้เปรียบเสมือนดาวที่พร่างพรายไม่เท่าดาวดวงอื่น ต่อให้มีแสงสว่าง หว่าคงไม่มากพอที่จะถูกใครค้นพบ ถึงอย่างนั้นคนฟังก็รู้ดีว่าประโยคดังกล่าวชุกซ่อนความฝันลมๆ แล้งๆ ไว้ นั่นคือการได้เป็นนักแสดงที่เจิดจรัสทั้งในจอแก้ว^๑ และจอเงิน^๒

แต่ใครเล่าจะรู้ว่าในระยะห่างอันแสนไกลระหว่างพื้นโลกกับดวงดาวบนฟ้า จะมีมนุษย์คนหนึ่งคอยเฝ้ามองดาวดวงนั้น...และหวังให้ดวงดาวได้ค้นพบแสงสว่างที่เป็นของตนเองในสักวัน

ต่อให้ดาวดวงนี้ไม่ฉายแสงแข่งขันกับดาวดวงอื่น ก็ยังมีคนตัวเล็ก ๆ อย่างภูเมฆคอยเฝ้ามองอยู่รำไป

สายลมเอื่อยๆ พัดมาระลอกหนึ่ง กระดิ่งลมส่งเสียงกรังกรังเรียกความสนใจของชายร่างสูง ภูเมฆถอดเสื้อก้ามออกเพียงตัวเดียว ก่อนหยิบผ้าขนหนูเดินตรงดิ่งไปห้้องน้ำ หว่าด้นเป็นจังหวะเดียวกับที่ผกายกลับเข้ามาในห้องพอดีพอดี โบหน้าดวงน้อยแดงปลั่งขึ้นมาฉับพลัน มือเล็กรีบยกขึ้นปิดตาตัวเอง แล้วหันหลังไล่เพื่อนสนิททันที

^๑ จอแก้ว อุปมาถึง โทรทัศน์ หรือจอทีวี ซึ่งในอดีตมักใช้จอภาพแบบหลอดแก้ว คำนี้จึงใช้เรียกงานที่เกี่ยวกับละครโทรทัศน์หรือรายการที่ออกอากาศทางช่องโทรทัศน์เป็นหลัก

^๒ จอเงิน อุปมาถึง ภาพยนตร์ หรือจอหนัง มาจากคำว่า ‘Silver Screen’ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึงจอภาพยนตร์ที่ใช้สีเงินเพื่อเพิ่มความสว่างในการฉายในยุคแรกเริ่ม จึงใช้เรียกงานที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โดยเฉพาะ

“ภู! แกจะมาเดินแก้ผ้าในห้องนอนฉันทำไมเนี่ย” คนฟังอ้าอึ้งไปครู่หนึ่ง เมื่อสติทวนคืน ภูเมฆรีบหยิบเสื้อกั๊กตัวเดิมมาปิดร่างกาย เปลือยเปล่าท่อนบน

“ฉันต่างหากที่ควรถาม! ทำไมแกถึงไม่เคยจะประตูก่อนเข้ามา” คนผีปากกั๊กสวนกลับอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้ผกายจึงรีบหันกลับมามองตาขวาง

“แต่นี้มันห้องฉันนะ!” ผกายเดินเข้าไปหา ผ่ามือเรียวยเตรียมท่าจะฟาดไหล่กว้าง หว่ายง์โชคดีที่ความคุ้นชินสั่งการให้ภูเมฆคว้าแขนผกายไว้ทัน การกระทำนั้นทำให้เสื้อที่เพิ่งหยิบมาปกปิดกั๊กแน่นของหนุ่มแวนมากเสหน์ร่วงลงพื้น ผกายไม่ปล่อยให้มืออีกข้างว่าง เขายกมือขึ้นเตรียมตีเป็นครั้งที่สอง ทว่าคนแรงเยอะกว่าก็ไม่ยอมพ่ายแพ้ง่ายๆ

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์กระตุกขึ้นตรงมุมปากอมชมพู รูปลักษณ์ภายนอกของภูเมฆอาจทำให้ใครต่อใครมองว่าผู้ชายคนนี้ดูสุขุมเรียบร้อย ทาฐูไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วกลับตรงกันข้าม ชายหนุ่มดันเจ้าของเอาบางไปจนเกือบติดประตู ก่อนดวงหน้าหล่อเหลาจะค่อยๆ ซบเข้าไปใกล้ผกายทีละนิด

คนตัวเล็กเห็นดังนั้นจึงได้แต่ถอยหลังจนแนบชิดไม่เหลือพื้นที่ว่างมือใหญ่ที่กำลังจับแขนทั้งสองข้างค่อยๆ ลูบไล้ขึ้นมาถึงช่วงบ่า ดวงตาของผกายฉายแววประหม่าอย่างเห็นได้ชัด

จนกระทั่งภูเมฆแกล้งจ๊กจ๊กเหนียงน้อยๆ ที่น่าเอ็นดูนั้น

เสียงหัวเราะร่าของทั้งคู่ตั้งขึ้นพร้อมกัน ชายตัวสูงแลบลิ้นปลิ้นตาราวกับเป็นผู้ชนะในเกมแรกของวัน ผกายเปลี่ยนมายืนเท้าเอาด้วยความไม่ไหว แต่เมื่อเพื่อนชี้เห็นท่าที่น่ารักนั้นแล้ว เขากลับยิ่งพอใจเข้าไปใหญ่ จึงลูบเรือนผมนุ่มอย่างอ่อนโยน

“อย่ามาแกล้งกันแบบนี้ละ! ตกใจหมด” ผกายบ่นปาวๆ พร้อมเบือนหน้าหนี

“ทำไม... แกห้วนไหวะเธอ” ภูเมฆพูด พลังใช้ปลายนิ้วเลื้อนกรอบแวนขึ้น

“ไร้สาระ รีบอาบน้ำแล้วลงไปกินข้าว! เข้าใจไหม!” มือเรียวยใช้แรง

ทั้งหมดที่มีต้นอีกฝ่ายออกเพื่อให้เกิดระยะห่าง

“ที่บอกว่าให้ลงไปกินข้าว คือแม่ให้มาเรียกหรือแกชวนฉันกันแน่”

วาจาอดอ้อนตรงข้ามกับขนาดตัวสูงใหญ่ของคนที่เป็นทั้งพี่และเพื่อน
ทำเอาผกายที่ได้ฟังอยากจะหยิกไหล่หนาแรงๆ อีกสักที่สองที

“เพื่อเจ้อ รีบไปอาบน้ำด้วย! เดี่ยวสาย”

คำก็เพื่อเจ้อ สองคำก็ไร้สาระ...เมื่อไรจะรู้ว่าทุกอย่างที่ฉันพูด
มันออกมาจากใจจริง ๆ

ภูเมฆสายศิระะไปมา ทว่าก่อนเจ้าของบ้านจะเดินออกไปเขาก็รีบคว้า
แขนผกายไว้

“ผกาย...” น้ำเสียงนุ่มนวลเรียกอย่างไม่มีพิษภัย

“อะไรอีกเล่า”

“เมื่อก็แกไม่โกรธใช่หรือเปล่า...ที่ฉันแกล้งแบบนั้น” คนฟังถอนหายใจ
เอือกใหญ่ออกมา “แกก็รู้ว่าฉันไม่มีวันทำอะไร ถ้าแกไม่อนุญาต”

“อือ ไม่โกรธ...แล้วสรุปจะไปอาบน้ำได้หรือยัง”

เป็นอีกครั้งที่ผกายเรียกรอยยิ้มจากภูเมฆได้แม้ไม่ต้องทำอะไรมาก
ก็ตาม คนโตกว่าเอื้อมไปหยิบผ้าขนหนูขึ้นมาพาดไหล่ ก่อนปาลือกล้าม
ลงตะกร้าตามความเคยชิน จากนั้นแขนแกร่งก็อ้อมไปโอบไหล่เพื่อนสนิท
เดินออกจากห้องนอน แต่กลับโดนกัดข้อมือเสียก่อน

“อ๊อ! โอเคๆ ฉันยอมไปอาบน้ำแล้ว...เออ อีกอย่าง ถึงแกจะ
ไม่อนุญาตให้ฉันทำอะไร แต่ถ้าแกอยากทำอะไรฉันละก็...ฉันอนุญาตให้แก
ทำได้ตลอดนะ ไม่ว่า”

“หะสิ่งแล้ว เดี่ยวเถอะ อาบน้ำเสร็จเจอดีแน่!”

ภูเมฆก้าวลงมาจากชั้นบนของตัวบ้านไม่เร่งร้อน แม้ยังไม่เห็นตัวคน
แต่เสียงค้อนทุ้ที่ดังเจี๊วจ้าวมาจากในครัวก็ทำให้เขารู้ได้ทันทีว่าสองแม่ลูก
คงกำลังเตรียมอาหารเช้าก่อนผกายจะออกไปทำงานที่โรงละคร

“อ้าวภู! ลงมาแล้วหรือลูก มานี่มา แม่ทำอาหารไว้เยอะเลย
เป็นของโปรดผกายทั้งนั้น เรากินได้นะอะ”

“ผมกินได้หมดเลยครับแม่ ไม่เรื่องมากครับ”

สายตาคาดโทษหันขวับไปทางดวงหน้าหล่อเหลาที่พอก้าวถึงโต๊ะอาหาร ก็อ้าปากอรับข้าวแล้ว “เกินว่าฉันเรื่องมากหรือ”

เสียงขำขันของภุมเมธดังขึ้นอย่างคึกคะนอง

“เรื่องเมื่อเช้ายังไม่ได้เคลียร์กันเลยนะ” นิ้วเรียวยาวชี้ไปที่หน้าอีกคน อย่างคาดโทษ

“เออ...นั่นนะสิ เมื่อเช้าเราสองคนทำอะไรกัน เสียงโหวกเหวกโวยวาย ดังไปถึงหลังบ้าน” สตรีวัยกลางคนหน้าดีมลงแก้วให้พลงถามไถ่ด้วย น้ำเสียงไม่จริงจัง

“ก็ตีกันเป็นปรกตินี่แม่ ไม่ได้มีอะไรแปลกไปสักหน่อย”

“จริงครับ ปรกติมากเลย ไซ้ใหม่ผกาย” ใบหน้าทะเล้นแปรเปลี่ยนเป็น ออดอ้อน เมื่อผู้ปกครองของเพื่อนสนิทเหลียวมามอง

“แน่นอนอยู่แล้ว เพื่อนรัก!” มือเล็กถือวิสาสะแกล้งหยิกต้นขาคนที่ เพิ่งนั่งลงตรงเก้าอี้ตัวข้างๆ ด้วยความแค้นจากเหตุการณ์เมื่อเช้า ก่อนจะ กระซิบกระซาบข้างหูเบาๆ “แกบอกเองนะ ว่าแกอนุญาตให้ฉันทำอะไรแก ก็ได้” พูดจบก็ตักข้าวเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย

“ฉันไม่ได้หมายความว่าแกจะมาหยิกฉันได้สักหน่อย...”

ภุมเมธเอ่ยเบาๆ ทว่ากลับเป็นจังหวะเดียวกับที่ผกายหันม้ายิ้มใส่อย่าง ผู้มีชัย ทำให้เวลานี้ระยะห่างของพวกเขาลดลงจนปลายจมูกแทบชิดกัน ชายหนุ่มสบกับดวงตาใสเป็นประกายของคนที่ยากจะมีโอกาสได้ครอบครอง หัวใจ

เพื่อนสนิทคิดไม่ซื่อได้แต่แอบหวังเล็กๆ ว่าหากวันใดที่ผกายเปิดใจ ใให้กับใครสักคน...ภุมเมธก็หวังว่าตนเองจะเป็นคนนั้น คนที่ได้รักและถูกรัก ในเวลาเดียวกัน

บทที่ ๑๒

โลกลำเอียง

ถ้าโลกใบนี้มีคุณอยู่...มันจะเป็นอย่างไรบ้างนะ

ดวงตาใส่อ้อมออกไปนอกหน้าต่างรถยนต์คันทรู ตลอดระยะเวลา
กว่าสิบชั่วโมงที่ผกายใช้ชีวิตในกองมันผิดแปลกไปจากเดิมไม่เหมือนคืนวัน
ก่อนๆ อาจเพราะห้วงคำนึงของเขามีเพียงเรื่องราวของใครคนหนึ่ง ผู้ซึ่ง
ร่างดับสลายไปสี่สิบปีแล้ว แต่ยังติดค้างอยู่ในหัวใจตลอดเวลา

ไม่ว่าจะนั่ง นอน กิน หรือตอนทำงาน ในหัวเขามี 'เดือน ตรีณภพ'
อยู่ในนั้นเสมอ แม้กระทั่ง...ยามหลับไหล

ใบหน้าหล่อเหลาอันมีเสน่ห์เป็นเอกลักษณ์ ประกอบด้วยคิ้วหนา
เรียงเส้น ดวงตาสีกรมซัด ยามนั่งช่างดูโคก ยามแยมยืมช่างชวนให้หลงรัก
ผิวพรรณละเอียดสีขาวนวลดั่งกลีบดอกแก้ว ริมฝีปากกึ่งงามได้รูป จมูกโด่ง
เป็นสันโค้งมน

รูปลักษณ์ของเดือนราวกับถูกปั้นแต่งขึ้นอย่างประณีต ไม่แปลกใจ
ที่ใครต่อใครต่างยกย่องเขาให้เป็นดั่งเดือนค้างฟ้าเพียงหนึ่งเดียวในใจ
แฟนหนึ่งไทยหลายล้านคน ยิ่งแลมองยิ่งดั่งดูความสนใจผู้ชม แม้กระทั่ง
การแต่งหน้าเมื่อสี่สิบปีก่อนก็ยังไม้อาจชุกช่อนความสมบูรณ์แบบของเขาได้
แม้แต่บ่อย เรียกได้ว่า...ดูดีทุกกระเบียดนิ้ว

และถ้ากล่าวถึงความโดดเด่น คงไม่พ้นสไตล์การแต่งตัวสุภาพหล่อเหลา
เหมาะกับกาลเทศะ ทุกสื่อบันเทิงให้ความสนใจ ส่วนสูงร้อยแปดสิบกว่า

กอบรับความกว้างของช่วงไหล่ ทำให้เดือน ด้รณภพกลายเป็นต้นแบบพิมพ์นิยมของสาว ๆ ในยุคสมัยนั้น

“ผกาย! ผกาย!! ถึงบ้านแล้ว”

มือหน้าจิกจี้ตรงเหนียงของเพื่อนสนิท เจ้าของดวงหน้าเกลี้ยงเกลาเบิกตากว้างขึ้นด้วยความตกใจ พอตั้งสติได้ ผกายก็เอาคืนด้วยการยึดแขนบิดขี้เกียจไปเบียดฝั่งคนขับ จากนั้นแกล้งบิดป้ายฝ่ามือให้ไปโดนแวนสายตาของภูเมฆจนเบี้ยวไม่ตรงกรอบหน้า พานให้ชายหนุ่มมอมอะไรไม่ชัดเจนสักอย่างแน่นอนว่าเขาไม่ยอมเป็นผู้พ่ายแพ้กับเกมนี้ง่าย ๆ ภูเมฆเอื้อมไปจับเข็มขัดนิรภัยฝั่งที่นั่งด้านข้าง เขาค่อย ๆ ขยับเข้าใกล้ทีละนิด ผกายพยายามดันตัวเองแนบชิดเบาชนิ่งให้มากที่สุด เพราะจะขยับไปซ้ายไปขวาก็เป็นเรื่องยาก เนื่องจากตอนนี้ริมฝีปากของภูเมฆชิดใกล้จนแทบประทับลงบนไบหน้าของผกายอยู่แล้ว

เสียงหัวใจของเจ้าแก้มใส่พลันร้องดังตึกตัก จนต้องเร่งเรียกสติให้หวนมา

“อย่ามาเล่นพิเรนทร์นะภู!”

มือเล็กตีไปที่แก้มคนหล่อจนมีเสียงดังแปะ ๆ ภูเมฆหัวเราะให้กับความเขินอายของคนตรงหน้า จากนั้นจึงขยับกรอบแวนให้อยู่สภาพเดิมและปลดเข็มขัดให้ผกายเพื่อเตรียมลงจากรถ

“เพื่อถึงเขาอีกแล้วนะ รู้ตัวหรือเปล่า” ไม่จำเป็นต้องเอ่ยชื่อแต่คนข้างกายก็ทราบดี เจ้าของไบหน้าละมุนผงกศิระชะขึ้นลงแทนคำตอบที่เอ่ยภายในใจ “ฉันไม่น่าให้แกดูหนังเรื่องนั้นเลย”

คนฟังไม่รู้จะสรรหาคำพูดไหนมาลบล้างบรรยาการอันเงิบบสงัด ณ เวลานี้ได้ เพราะดูจากท่าทีของภูเมฆแล้ว คงน้อยเนื้อต่ำใจอยู่มากที่วันนี้เขาผลอละเลยความสำคัญ

“นี่ มีอะไรก็พูดกันดี ๆ สิ” ผกายไม่ได้ของใจเลยสักนิดที่ทำไมอีกฝ่ายถึงเอ่ยเช่นนั้น เพียงแค่เป็นห่วงความรู้สึกภูเมฆก็เท่านั้น “อยู่ด้วยกันก็ต้องปรับความเข้าใจกันนะ” ไม่พูดเปล่า ยังเอื้อมไปจับมือฝ่ายที่กำลังนอนอยู่ด้วย

“มันเรื่องไร้สาระ แกไม่ต้องใส่ใจหรอก”

“แกเป็นคนสำคัญของฉันนะ สำหรับฉัน ความรู้สึกแกไม่เคยเป็นเรื่องไร้สาระ” เจ้าของคำพูดเป่าลมออกจากปาก “ถึงฉันจะชอบบ่นว่าแกไร้สาระก็เถอะ แต่นั่นก็เฉพาะเวลาที่แกพูดเพื่อเจ้า”

“หมายถึง...ตอนที่ฉันจับแกนะเหรอ”

“เพื่อเจ้า”

“นั่นไง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง แล้วทำที่เบือนหน้าหนี มองไปนอกหน้าต่าง

ผกายย่ำถามตัวเองเรื่องที่ไม่อยากมีความรัก แต่ขณะเดียวกันก็ไม่อยากทำร้ายจิตใจภูเมฆ ยิ่งเห็นอีกฝ่ายเศร้า หัวใจก็เฟลลอบโหวงเหวงไปเหมือนกัน

“ล้อเล่นน่า” เจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้มที่ดูน่ารักกว่าใครส่งสายตาดอดอันไปยังภูเมฆ “จ้ะวันนี้ขึ้นมานอนด้วยกัน...โอเคไหม”

ภูเมฆยิ้มกริ่มกริมยกไหล่ไปหนึ่งที ก่อนเอ้อมไปหีบกระเป่าและข้าวของจากเบาะหลัง วางสูงสมส่วนเดินลงจากรถ ทั้งยังบริการเปิดประตูให้คนที่เขาหลงรักอย่างเป็นระเบียบทุกขั้นตอน

ด้วยวันนี้เลิกกองซำกว่าแผนที่กำหนดไว้ ทั้งสองจึงตัดสินใจกินข้าวให้เสร็จก่อนกลับบ้าน และโทรศัพท์หาแม่ของผกายเพื่อบอกกล่าวท่านว่าไม่ต้องเตรียมม้อค่าให้ อย่างน้อยจะได้มีเวลาพักผ่อน ไม่ต้องนอนดึกตื่นจนส่งผลเสียต่อร่างกาย

“ภู แกอบน้ำก่อนเลยนะ”

“แกไม่อับเหรอ สกปรกนะ ใครจะอยากนอนด้วย”

เจ้าของดวงหน้าบึ้งตึงมองคนพูดตาขวาง

“ล้อเล่น ฉันไปแล้วๆ แกอย่าเฟลอลลับนะ” ผกายผงกศีรษะรับอย่างเชื่อฟัง เมื่อภูเมฆวางของเสร็จก็เตรียมชุดนอนและผ้าขนหนูตรงไปยังห้องน้ำทันที

มือเล็กหีบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป่ากางเกง เลือกเปิดดูข่าวทุกสำนักเกี่ยวกับการตายของนักแสดงหนุ่มผู้เป็นเดือนค้างฟ้าของวงการบินไทย ปลายนิ้วเลื่อนชมข่าวบันเทิงทุกรูปแบบการนำเสนอ ไม่ว่าจะ

เว็บไซต์ออนไลน์ คลิปวิดีโอ พอดแคสต์ ตามไปถึงเพจต่างๆบนสื่อโซเชียล...
อยากรู้แน่ๆ ทำไมฉากสุดท้ายในตอนจบของหนังเรื่องนั้นถึงมีผลต่อจิตใจเขา
มากขนาดนี้

วันนี้เป็นวันครบรอบสี่สิบปีที่เดือนจากไป สำนักข่าวมากมายเกือบ
ทุกสำนักในช่วงนั้นล้วนนำเสนอเกี่ยวกับการตัดสินใจจบชีวิตอย่างกะทันหัน
ของเขา แม้บางที่จะนำเสนอข่าวการเมืองเป็นหลัก แต่ด้วยชื่อเสียงอันโด่งดัง
จากผลงานการแสดงกว่าหกสิบเรื่อง งานเพลงและโฆษณาอีกกว่าสามสิบชิ้น
จึงไม่มีสำนักข่าวไหนเลี่ยงกระแสการเสียชีวิตของเดือนดวงนี้ได้

แต่ฉันน่าจะแปลกตรงที่...ไม่มีสื่อช่องทางไหนบอกถึงเหตุผลของการ
จากไปเลย

ความฉงนใจดังกล่าวก็ก้องในหัวสมองทั้งวันทั้งคืน แม้จะสงสัยเกี่ยวกับ
ประเด็นนี้เพียงใด ท้ายที่สุดผมก็ก็ต้องยอมแพ้ เพราะไม่มีใครยอมเปิดเผย
ความจริงเลย

ภาพถ่ายใบหนึ่งถูกสแกนและอัปโหลดลงเว็บไซต์ข่าวบนโลกอินเทอร์เน็ต
สี่สัปดาห์ก่อนร่างจางหายไปตามกาลเวลา หลงเหลือแค่สีน้ำตาลทอง
แสดงความเก่าแก่เท่านั้น ใบหน้าของเดือนดูดีสมเป็นดารารดับต้นๆของ
เมืองไทย หากมองในมุมยุคปัจจุบัน ความหล่อเหลาของเขาก็ไม่ได้ดูโบราณ
เลยสักนิด

เมื่อเลื่อนสายตาไปด้านข้าง จะพบบุคคลปริศนายืนคู่กัน กุหลาบขาว
หนึ่งดอกในมือนักแสดงดังรวมกับสายตาวานซึ่งที่เดือนมองไปยังอีกฝ่าย
แม้ไม่ได้รู้จักเป็นการส่วนตัวก็พอคาดเดาได้ว่าคงมีความสัมพันธ์มากกว่าเพื่อน

และเป็นไปดังความว่า [รักลับ! นิยามรักที่ดาราดังกำหนดเอง]

ไม่ว่าการพาดหัวข่าวนี้จะเป็นจริงหรือไม่ก็ตาม แต่สำหรับคนหัวสมัยใหม่
อย่างผมๆ เมื่ออ่านแล้วก็อยากจับผู้เขียนมานั่งเจรจาสักสองสามวัน ถึงเขา
ไม่เคยมีคนรัก แต่เชื่อว่าจะไม่เข้าใจความหมายของคำว่ารักสักหน่อย

เขียนข่าวแบบนี้ใจร้ายมากเลยนะ!

“ทำอะไรรออยู่นะ” ภูเมฆก้าวเท้าเดินตรงมาหาเจ้าของบ้านซึ่งกำลังนั่ง
อยู่บนเตียง แล้ววางแขนอ้อมไปทางด้านหลัง

“เปล่า เกนอนเถอะ”

“แกก็ไปอาบน้ำก่อนสิ อย่างน้อยฉันจะได้สบายใจ ไม่ต้องกังวลว่า จะต้องนอนร่วมเตียงกับคนไม่อาบน้ำ” นี่เป็นครั้งที่เท่าไรของวันแล้วก็ไม่รู้ ที่ผกายโดนเพื่อนซี้มาป่วนจนชวนให้โมโห

“ก็ได้!” ความจริงถ้าไม่ติดที่แม่หลับไปตั้งแต่หัวค่ำ ภูเมฆคงโดนกระต๊อบทำประชดใส่ไปแล้ว

ชายหนุ่มนอนเอนกายอยู่บนเตียง หันไปมองแผ่นเสียงเก่าบนเครื่องเล่น มันค้างอยู่แบบนั้นมาตั้งแต่เมื่อคืน นึกแล้วก็น้อยใจโชคชะตาเหมือนกัน ที่ถ้าเอียงจนตนถูกลดทอนความสำคัญจากคนที่ปรารถนาจะได้รับการตอบ

‘รู้อย่างนี้...จะไม่ยอมให้ผกายเห็นหน้านักแสดงคนนั้นเด็ดขาด’

ร่างสะอิดสะอียงลุกขึ้นมาจากเตียงกลางดึก เดินตรงไปยังนอกระเบียงท่ามกลางความหนาวเหน็บในหมันตฤดู ผกายหันกลับไปทางห้องนอนเป็นระยะๆ เพราะเกรงจะรบกวนภูเมฆ มือเรียวกอดอก เหลียวมองไปยังด้านนอกบริเวณริมคลอง อีกฟากเป็นสวนรายล้อมด้วยต้นไม้สูงใหญ่ละลานตาแทบไม่เห็นบ้านเรือนหลังอื่น ย่านนี้มีชื่อเสียงผู้คนพลุกพล่านนัก อีกทั้งยังอยู่แถบชานเมือง ฉะนั้นจึงไม่แปลกหากช่วงอันธการจะถูกครอบงำด้วยความสงบ

เจ้าของตวงหน้าต่างตงมเฉิดฉั่นควานหาโทรศัพท์มือถืออยู่ในกระเป๋ากางเกง หวังหยิบมาถ่ายรูปพระจันทร์ในคืนนี้ แต่ดันนึกขึ้นได้ว่าตนลืมไว้บนเตียง เมื่อผกายเดินกลับไป จึงพบภูเมฆลุกขึ้นมานั่งหาบางอย่างในกระเป๋าเป้อยู่

“เกนอนไม่หลับหรือ” คนโตกว่าเอ่ยถามขึ้น แม้ไม่ได้หันมาสบตาพูดคุยกันโดยตรงก็พอรู้ว่านี่คืออาการของคนนอนไม่หลับ หรือไม่ก็... ยังไม่ได้นอน

“เปล่า...แค่ตื่นมากกลางดึก” เจ้าตัวเล็กเดินกลับมาหนึ่งเคียงข้างภูเมฆที่เตียงดังเดิม “แล้วแกละ นอนไม่หลับใช่หรือเปล่า”

“เปล่า...แค่กำลังรอเวลา”

คนฟังนึกสงสัย หันไฉนตัวเองเสียงแจ้เตือนปลันดังขึ้นมาจากโทรศัพท์

ผกายคว้ามือถือที่วางอยู่ข้างหมอนมาเปิดดู พบว่าหน้าจอมือถือได้ปรากฏคำอวยพร ‘สุขสันต์วันเกิด’

ข้อความจากแอปพลิเคชันต่าง ๆ แสดงขึ้นพร้อมเพรียงกันในเวลาเที่ยงคืน ช่วงนี้ผกายเองก็ทำงานหนัก แม้บทบาทที่ได้รับเป็นเพียงตัวประกอบ ทว่าฐานะรุ่นน้องผู้กำกับการแสดงทำให้ถูกเรียกใช้งานบ่อยครั้ง และมักถูกแซวว่าแทบจะเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งอยู่แล้ว

ปีนี้ ก็ยี่สิบสามแล้วสินะ...

นับตั้งแต่จำความได้ เขาเติบโตมาในครอบครัวที่มีแม่เพียงคนเดียว แม่ขงวัญถือเป็นทุกอย่างในชีวิต เป็นทั้งผู้ให้กำเนิด ผู้ดูแล จวบจนผู้บ่มเพาะให้มีทุกวันนี้ แม่ในปัจจุบันยังไม่สามารถก้าวสู่คำว่าประสบความสำเร็จได้อย่างเต็มตัว แต่เขาก็ไม่เคยคิดล้มเลิกความพยายาม

‘วิมานดาว’ คือรางวัลอันเป็นสัญลักษณ์ของจุดสูงสุดในอาชีพนักแสดง ถือเป็นหนึ่งในรางวัลชีวิตที่ผกายปรารถนาจะครอบครองในสักวัน ถึงตอนนั้นถนนหนทางที่มุ่งตรงไปยังเป้าหมายจะมีระยะห่างแทบเป็นอนันต์อันยากจะไขว่คว้า กระนั้นแล้วดาวดวงน้อยก็พร้อมก้าวเดินไปเรื่อย ๆ อย่างไม่ย่อท้อ ด้วยเหตุนี้เขาเลยไม่หยุดเรียนรู้อะไรทั้งงานเบื้องหน้าและเบื้องหลัง

“ผกาย สุขสันต์วันเกิดนะ” เจ้าของดวงหน้าพริ้มเพราหันกลับมาหาเพื่อนสนิท เห็นภูเมฆกำลังยื่นกล่องของขวัญให้ “หันหลังมา”

“มันคืออะไรเธอ” ผกายทำหน้าฉงน สงสัยว่าสิ่งของในกล่องคืออะไรกันแน่

“หันหลังมาเถอะน่า” มือหนาจับไหล่คนเด็กกว่าให้หันไปตามคำบอก “สร้อยเส้นนี้ไม่ใช่สร้อยธรรมดา แต่เป็นสร้อยวิเศษ เพราะว่ามันซ่อนความสุขเล็กๆ อยู่ในนั้น”

เมื่อภูเมฆสวมสร้อยให้เสร็จสรรพ ผกายก็กลับมาจ้องตาคนตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ “แกหมายถึงอะไร”

ชายหนุ่มได้ยืนดั่งนั้นก็ไม่ต้องอะไร เพียงแค่เผยรอยยิ้มบางที่มุมปาก เจ้าของวันเกิดละความสนใจจากเพื่อนสนิทครู่หนึ่ง มือหนุ่มสัมผัสบริเวณนี้ด้วยความอ่อนโยน “วันไหนที่แกเสียใจค่อยเปิดล็อกเกตุนี้ดูก็แล้วกัน ไปให้ว่า

มีรูปคาราหม่อมอยู่ในนั้นด้วย”

“แกเอารูปคุณเดือนให้ฉันเหรอ!”

“ไม่! หล่อกว่านั้นเยอะ”

“อย่าบอกนะว่าเป็นรูปแก”

“โห...รู้ใจสุดๆ แต่เอาหน้า อย่างน้อยแกจะได้รู้ว่ามิสุดหล่ออย่างฉัน อยู่ข้างแกทุกช่วงเวลา”

คนฟังคว่ำปากด้วยความหมั่นไส้ ก่อนจะผลักไหล่อีกฝ่ายเบาๆ

“เนี่ย...ใกล้ใจแกด้วยนะ ระวังหัวนี้ไหวก็แล้วกัน”

“จะอ้วก” แม้ปากจะบ่นปาวๆ ทว่าใบหน้ากลับเปล่งประกายด้วยความสุขปนเขินอาย

“ห้ามทำหายนะ ใช่มั้ยอย่างนั้นฉันโกรธแกจริงๆ ด้วย”

ผกายไม่ได้ว่าอะไรต่อ เพียงผงกศีรษะขึ้นลงและเปิดจี้เพื่อดูภาพข้างใน มันคือภาพของภูเมฆ การกระทำไร้สาระนี้ทำให้ผกายแอบนึกในใจว่า บนโลกนี้จะมีสักกี่คนที่ชอบกวนกันเท่าคนคนนี้ แต่นั่นกลับทำให้ผกายยิ้มได้ ยิ้มออกมาง่าย ๆ จากเรื่องเล็ก ๆ น้อยๆ...เป็นความสุขที่น่ารักดี

“สัญญาแล้วนะ”

“อ้อ ฉันสัญญา จะดูแลเป็นอย่างดีเลยจ้ะ”

ภูเมฆยกนิ้วก้อยขึ้นมาก่อนผกายจะเกี่ยวตอแทนคำสัญญา

“เออ...ถามอะไรหน่อยสิ”

“ว่าไง” ใบหน้าหล่อคมคายหันมองคนเรียกด้วยสายตาอบอุ่น ภาพตรงหน้าทำให้หัวใจของผกายปลิ้นปล้อนไหว “มีอะไรหรือเปล่า”

“ฉันแค่อยากถามเฉยๆ ว่าทำไมต้องเป็นสร้อย ทั้งที่แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบใส่เครื่องประดับ” คนที่เพิ่งตั้งสติได้เอ่ยคำถามออกไปตามตรง

“ก็เพราะแกแทบไม่เคยใส่ไง เลยอยากรู้ว่าถ้าเป็นของขวัญที่ฉันให้ แกจะยังไม่ชอบอยู่หรือเปล่า”

คำพูดช่างดูกำกวมไปเสียหมด ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายมีความหมายแฝงอะไรไหม ทว่าก็น่าคิดเหมือนกันว่าคำตอบของคำถามนั้น...คืออะไรกันแน่

“ไม่ต้องรีบตอบก็ได้ แกจะชอบหรือไม่ชอบ จะใส่หรือไม่ใส่ก็เป็น

สิทธิ์ของแก...เพราะอย่างน้อยตอนนี้ แคนันได้รับอนุญาตให้อยู่ใกล้ใจแกก็ดีมาก ๆ แล้ว” น้ำเสียงจริงจังสร้างความสับสนให้กับคนฟังเป็นอย่างมาก “ถึงจะเป็นแค่รูปก็เถอะ”

เจ้าของจี้ส่งเสียงหัวเราะเบา ๆ ด้วยท่าทางน่าเอ็นดูก่อนจะเอ่ยหยอก “ถ้าอย่างนั้น แกก็ต้องฝันเอาแล้วนะ เพราะคนในใจฉันตอนนี้ก็มีอยู่แค่คนเดียว”

ภูเมษฐ์คิดว่าผกายหมายถึงใคร ไม่ว่าจะคำพูดนั้นจะเป็นการตัดบทลองเชิงหรือแกล้งกัน ฟังแล้วก็ยังอดน้อยใจไม่ได้ เมื่อก่อนแค่มุ่งหน้าจิบก็ถือว่ายากแล้ว พอมีคุณเดือนอะไรนั่นเข้ามาอีกก็ยิ่งทำให้เขาดูคล้ายเศษขุสิเข้าไปใหญ่

“ไหน ๆ ก็ตื่นแล้ว ช่วยซ้อมบทหน่อย...ได้ไหม” คนหน้าหวานเอียงคอเว้าวอน

“ทำไมจะไม่ได้”

รอยยิ้มสดใสเผยขึ้นบนเรียวกปากผกาย พร้อมกับเสียงปรบมือดังแปะ ๆ เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ที่ภูเมษตกหลุมรักคนตรงหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยิ่งรู้ว่าผกายพยายามกับเส้นทางนี้มากแค่ไหน ก็ยิ่งอยากสนับสนุนเพื่อนคนนี้มากเท่านั้น

มีหลายครั้งที่เขาพยายามยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เพราะลุงแท้ ๆ ของตนพอรู้จักกับผู้ใหญ่ในวงการบันเทิง ทว่าอีกฝ่ายก็เอาแต่ปฏิเสธ โดยให้เหตุผลว่าต้องการขึ้นไปสู่จุดที่หวังด้วยตัวเอง

แรก ๆ ไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่เมื่อเห็นว่าผกายตั้งใจเรียนรู้การทำงานอย่างเต็มที่ เขาเองก็ทำได้แค่ยืนมองและส่งกำลังใจอยู่ห่าง ๆ

“นี่เป็นบทตัวละครสมทบในละครเวทีเรื่องแรกของฉัน”

ภูเมษทำตาถูกวาวจับประกายกับแสงไฟ เขาชะงักอึ้งไปชั่วครู่ก่อนทวนถามอย่างกระตือรือร้น “ละครเวทีเรื่องแรก! อย่าบอกนะว่าเป็นบทที่แกไปแคสต์มาเมื่อเดือนก่อน?”

ผกายผงกหัวพร้อมกับส่งยิ้มให้ ภูเมษดีใจจนลืมตัวเปลอพุงเข้าไปกอดเจ้าตัวแสบด้วยความตื่นเต้น อ้อมกอดนี้แน่นอนแทบหายใจไม่ออก กำปั้น

น้อยต้องทุบอกแกร่งเบา ๆ เพื่อส่งสัญญาณเตือน

“พอแล้วนะ รู้ว่าดีใจ แต่ไม่ต้องเล่นใหญ่ขนาดนี้ก็ได้”

“ฉันไม่ได้เล่นใหญ่นะ ฉันดีใจจริงๆ” แชนเรียวเอ้อมไปกอดอีกคน กลับ คนถูกกอดค่อย ๆ ลูบเรือนผมด้านม่ออย่างอ่อนโยน

เมื่อพินิจดู เป็นดั่งใครคนเดิมบอก...ไม่ได้เล่นใหญ่เลยสักนิด ทุกครั้งที่ผกายมีเรื่องน่ายินดี คนแรกที่ดีใจจนออกนอกหน้าก็หนีไม่พ้นภูเมฆ

เจ้าของร่างบางดันตัวออกมาที่ละนิดแล้วเอ้อมไปจัดแว่นให้ เมื่อเห็นวาคอนโตกว่าเก็บอาการเคอะเขินไม่อยู่ แก้มเนียนใสก็ปลิ้นขึ้นเป็นสีแดง

“เมื่อกี้ขอโทษนะ”

“เรื่อง?” ผกายถาม ทั้งที่สายตายังคงจับจ้องหน้ากระดาษ

“ที่ฉันเผลอกอดแก”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“หมายความว่ากอดอีกได้ใช่ไหม” คนฟังเลิกคิ้วขึ้นสูง หลุดยิ้มออกมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ “งั้นไม่เกรงใจแล้วนะ”

แขนแกร่งยกขึ้นเพื่อจะเอ้อมไปโอบอีกคน ทว่าคราวนี้การกระทำของผกายกลับทำเขาตกใจเสียยิ่งกว่า เมื่อเจ้าตัวแสบซึ่งเป็นฝ่ายโผล่เข้ามากอดก่อน พวงแก้มนุ่มซุกลงไปที่แก้มอก รับรู้ได้ถึงความอบอุ่น ภูเมฆไม่สามารถควบคุมร่างกายของตนได้ เสียงหัวใจเต้นระรัวทำให้ผกายกลืนน้ำไว้ไม่อยู่

“รู้แหละว่าทำอะไร” ภูเมฆเอ่ย ถึงอย่างนั้นผกายก็ยังไม่หยุดล้อเลียนคนร่างสูง “ก็รู้ว่าฉันชอบแก ยังจะแกลังกันอีก”

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบไปครู่หนึ่ง ไร้ซึ่งบทสนทนา หลงเหลือเพียงเสียงลมหายใจดังแผ่วอย่างต่อเนื่อง

“ภู...ชอบใจนะ สำหรับทุกอย่างเลย”

“แค่เป็นเรื่องของแกฉันก็เต็มใจแล้ว” มือหนายกขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ แม้อีกฝ่ายจะเป็นคนกอดเขาก่อน แต่ก็ยังไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าตัว

“ฉันชอกอดแกได้ไหม”

“ได้เสมอ...แค่เป็นแก” ในเกมนี้ภูเมฆกลับกลายเป็นผู้แพ้พ่ายอย่างเต็มตัว เขาไม่เป็นอันทำอะไร มัวแต่ก้มหน้าเขินอาย

“ซัอมบทได้หรือยัง” ผกายดันตัวเองออกมาจับปล้น จนสร้าง ความ
ฉงนใจให้แก่คนตรงหน้า

“แต่ฉันยังไม่ทันได้ถอดแกลยนะ”

“หมดเวลาแล้ว” ภูเมฆทำที่ลุกขึ้นแล้วเดินหนีพร้อมแสดงสีหน้า
ไม่พอใจ ก่อนผกายจะดึงเขาให้ลงมาที่นั่งเตี้ยนอนดังเดิม ทว่าจู่ๆปลายนิ้ว
เรียวของภูเมฆพลันยื่นมาสัมผัสสเบาๆบนจมูกของผกาย โดยไม่รีรอให้อีกฝ่าย
จับต้นชนปลายได้

“ฉันชอบเธอ” น้ำเสียงทุ้มเอ่ยคำสารภาพก็ตามบทที่ขอให้ช่วยซัอม
ทั้งสีหน้า แววตา และรอยยิ้มที่ถูส่งมา...ทุกอย่างเปรียบเสมือนความจริง
จากใจไปเสียหมด

ความรู้สึกตอนนี้ ไม่ต่างกับตอนดูหนังที่เดือนแสดงเลยสักนิด

“สะ...ส่วนฉันก็” สายตาอบอุ่นราวกับเตาผิงในฤดูหนาวมองมายังผกาย
ด้วยสีหน้าจริงจัง ซึ่งชายหนุ่มก็พอจะเดาออกว่านี่ไม่ใช่การแสดงไปตามบท
แต่เป็นความรู้สึกจากใจจริงของอีกฝ่ายมากกว่า “ส่วนฉันก็...”

คราวนี้เป็นตัวคนแสดงเสียเองที่ประหม่ากับบทบาทสมมติ คงเป็น
ครั้งแรกที่ผกายรู้ซึ่งถึงคำว่าใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ภายในอกเต้นระรัวด้วยความหวั่นไหวกับคำสารภาพของภูเมฆ ดวงใจ
ลอยล่องไปไกลยังแห่งหนใดก็ไม่อาจรู้ โลกทั้งใบที่เคยหมุนเวียนวนไป
ทีละเล็กทีละน้อยก็พลอยหยุดลง แม้เข็มนาฬิกาจะยังเดินต่อไป

“เป็นที่รักของฉันนะ ผกาย” คำขอร้องเพียงประโยคเดียวทำเอาคน
เหม่อลอยได้สติ “เคลิ้มเลยเธอครับ คุณนักแสดง”

ฝ่ามือเล็กพาดไปที่ต้นแขนภูเมฆเต็มแรง “มันไม่มีในบทนี้”

“โทษๆ ฉันอ่านผิดๆ” ความวุ่นวายใจเป็นเหตุทำให้ผกายไม่มีสมาธิ
ซัอมบทต่อ จึงรีบยึดบทละครทั้งหมดมาจากมือคนช่างแกล้ง “อ้าว! ไม่ซัอม
แล้วเธอ ยังไม่ถึงฉากขอเป็นแฟนเลยนะ”

“ไม่มีจากนี้ไป” คนฟังยังคงหยอกล้อตามประสา ทว่าคราวนี้สีหน้า
ของผกายยามกล่าวคำกลับจริงจังขึ้นมา “ห้ามพูดคำนั้นอีก เข้าใจไหม”

ผกายไม่ได้ห้ามแค่ภูเมฆฝ่ายเดียว แต่ยังพยายามห้ามใจตนเอง

เช่นกัน แววดาโหวลันที่มองมาทำให้ภูเมฆต้องบอกตัวเองให้เข้าใจ

ภูเมฆผงกศีรษะรับรู้ว่า พร้อมกับรอยยิ้มที่เลือนหายไปจากใบหน้า
ความรู้สึกผิดกัตกลิ้นหัวใจจนเจ็บปวดจวนร้าวระบม

ไม่น่าพูดออกไปแบบนี้เลย

บรรยากาศเงียบงันครอบงำทุกห้วงความรู้สึกของทั้งคู่ที่กำลังนอนอยู่
บนเตียง ผกายแบกรับความอัดอั้นไว้ไม่ไหว จึงลุกออกมาโดยไม่เหลียวกลับ
ไปมองคนข้างกาย

คราวนี้เป็นครั้งแรกที่ภูเมฆรู้ว่าผกายมีผลต่อหัวใจเขาเหลือเกิน
ไม่เฉพาะเพียงแค่มอบความสุข แต่ในยามถูกทอดทิ้งยังทรمانไม่แพ้กัน

ร่างอรชรเดินลงมาจากชั้นบนของบ้านอย่างสงบ พลางหยิบรีโมตมาเปิด
โทรทัศน์เพื่อหาอะไรดูแก้เบื่อ ทว่าหน้าจอกลับกำลังฉายหนังของเดือน
เนื่องจากเมื่อคืนที่ผ่านมาเป็นวันครบรอบการจากไปของเดือนค้างฟ้า ทางช่อง
จึงนำมาฉายเป็นการรำลึกถึง

‘ผ่านภพเพื่อพบเจอ’ หนึ่งเรื่องสุดท้ายในชีวิตนักแสดงของเดือน
ดริณภพก่อนจากไป แค่เห็นดาราชายขวัญใจคนไทยทั่วประเทศ หยดน้ำตา
ก็ไหลรินลงมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ดวงหนังดวงหนึ่งฉายราวกับคนไร้ความรู้สึก
ทว่าภายในใจกลับเจ็บปวดตึงถูกมีดคมหนั่มั่นเล่มเสียบแทงมากลางอก

*ทำไม...เวลาของเรามันถึงไม่ตรงกันนะเดือน ทำไมคุณถึงไม่อยู่
ในชีวิตเรา...*

เสียงครวญสะอื้นดังอยู่นานสองนาน ผกายพลอหลับไหลเข้าสู่
ห้วงนิทราโดยไม่รู้ตัว ช่างแตกต่างจากคนที่ทำได้เพียงแอบฟังเสียงร้องให้อยู่
ภายในห้องนอนชั้นสอง

ภูเมฆไม่รู้ว่สาเหตุที่ทำให้ผกายเป็นแบบนี้คืออะไร เป็นเพราะตัวเขา
หรือเพราะดาราที่ชื่อเดือนกันแน่

*แต่ไม่ว่าจะด้วยประการใดก็ตาม...ท้ายที่สุด ผกายก็ยังไม่ยอมเปิดใจ
ให้เขาอยู่ดี*

บทที่ ๐๓ ผกายไหวหวั่น

“ผกาย...ตื่นได้แล้ว วันนี้ไปทำบุญที่วัดกับแม่ นะ”

เจ้าของร่างที่นอนเหยียดกายบนโซฟาค่อยๆ ลืมตาตื่น มือเรียวยกขึ้น บังแสงรุ่งอรุณซึ่งสะท้อนผ่านเข้ามาจากนอกหน้าต่าง ผกายถอนหายใจออกมาอย่างช่วยไม่ได้ เหตุเพราะเห็นรอยล้าจากการร่ำไห้ตลอดทั้งคืน ร่างบางซูบเข็นขึ้นบิดขี้เกียจ ขณะเดียวกันก็ไล่สายตาส่งไปรอบบริเวณบ้าน

แน่นอนว่าการกระทำนั้นอยู่ในสายตาของผู้เป็นแม่มาโดยตลอด แม้ผกายไม่ได้แสดงออกมากมายนัก และเพียงแลเห็นความอวรณ์ซ่อนอยู่ บนใบหน้าลูกชายหัวแก้วหัวแหวน เธอก็ทราบทันทีว่าบุตรชายเพียงคนเดียว กำลังชะง้อหาใคร

“มองหาภูเทรอดูก เขากลับไปตั้งแต่ตีห้าแล้ว” ผกายมีสีหน้าหมองหม่น ซ้อนตามองแม่ “ทะเลาะอะไรกันล่ะคราวนี้”

“เปล่าครับ”

หญิงสาวผู้เป็นดั่งต้นแบบของสุภาพสตรีไทยเดินมาหาลูกชาย เธอหนึ่งลงตรงที่วางข้างๆ สีหน้าจริงจังผนวกกับความหวังโยลื้อผ่านนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้ม สร้างความสบายใจให้กับผกายทุกคราวเมื่อได้ยล

ขวัญจิราប់ดมผแผ้วที่ปรกหน้าผากแก้วตาดวงใจให้เปิดออก วันนี้ผกายเป็นหนุ่มวัยยี่สิบสามปีเต็มตัวแล้ว ในสายตาของแม่อีกู้้แก่ใจว่าลูกเติบโตขึ้นทุกวัน แต่ไม่ว่าจะอายุเท่าไรก็ตาม คนเป็นแม่อีกอดไม่ได้ที่จะเฝ้าดูแลเหมือน

ตอนลูกยังเด็กอยู่ดี

“ไหน เป็นอะไรคนเก่ง บอกแม่ได้นะ ผกาย”

‘คนเก่ง’ คำเรียกเดียวสามารถทำให้ดวงตากลมโตรี้อนผ่าอย่างไม่มีสาเหตุ ผกายพยายามอดทนไม่ให้ตัวเองแสดงด้านอ่อนแอออกมาต่อหน้าแม่ แต่ท้ายที่สุดก็ไม่อาจฝืนกลั่นความกังวลได้

“โอ้...มากอดแม่เร็วลูก”

หญิงวัยกลางคนอ้าแขนรอรับลูกชาย เจ้าของดวงตากลมที่ซึ่งปล่อยให้หยาดน้ำใสๆ เอ่อล้นออกมา มือเล็กลูบศีรษะคนในอ้อมกอดอย่างทะนุถนอม ปลอบโยน เสียงสระอื่นจึงค่อยๆ แผ่วลงในเวลาต่อมา ผกายพยายามเช็ดคราบน้ำตาที่เปโระเลอะไบหน้าเนียน ก่อนเอ่ยถามผู้เป็นแม่ถึงเรื่องปัญหาที่ท่านเคยเผชิญ

“แม่...ตอนที่แม่เลิกกับพ่อ แม่ผ่านความรู้สึกนั้นมาได้ยังไงเธอ” ผกายผละตัวออกมาเมื่อสัมผัสถึงความนิ่งเฉยของอีกฝ่าย “ถ้าแม่ไม่อยากตอบก็ไม่เป็นไรนะ ผมเข้าใจ”

อย่างที่รู้กันว่าการถูกทอดทิ้งมันทรมานมากเพียงใด แม้วันเวลาจะผ่านมาเนิ่นนาน แต่ภาพความเสียใจในอดีตไม่เคยเลือนหาย ยังคงหลงเหลือร่องรอยบอบช้ำอยู่ในความทรงจำ

“วันนั้นแม่เสียใจ...เสียใจมากๆ แต่แม่แค่คิดว่าสุดท้ายคนเราก็ต้องใช้ชีวิตต่อไป และยิ่งพอนานวันเข้า ความเจ็บปวดมันก็ลดน้อยลงไปทุกที...ถึงไม่เคยลืม แต่ก็ไม่ทรมานเหมือนเมื่อก่อนแล้ว”

ไบหน้าเรียวยได้รูปพยักขี้นลงอย่างเชื่องพียง แล้วเอ่ยถ้อยคำจากใจ เจือแววประหม่าจนผู้เป็นแม่ไม่ใคร่คิดเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “ทำไมความรักถึงน่ากลัวจังนะ...”

“มันไม่ได้น่ากลัวหรอกลูก อย่าลืมนะสิ ความรักมีได้หลายรูปแบบนะ มีทั้งผ่านมาเพื่อพบ ผ่านมาเพื่อจาก และผ่านมาเพื่อเรียนรู้ แต่ไม่ว่าจะรูปแบบไหน จะครอบครัวหรือเพื่อนอย่างเรากับภุมเมฆ สุดท้ายขึ้นชื่อว่ารัก แสดงว่าอย่างน้อยเราก็เคยมีความสุขกับมัน”

คนฟังเงยไปครู่หนึ่ง ขณะเดียวกันส่องมองกำลังรำพึงรำพันประมวลถึง

เหตุว่าวุ่นใจ

ขึ้นชื่อว่ารัก แสดงว่าอย่างน้อยเราก็เคยมีความสุขกับมัน

ประโยคนั้นถูกทวนให้ขบคิดอีกครั้ง ผกายตั้งคำถามด้วยความฉงนสงสัย คนขลาดเขลาไร้ซึ่งความชำนาญเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ช่างน่าขันนัก ผกายหัวน้ใจเกินกว่าจะกล้าค้นหาต้นเหตุของความรู้สึกที่มีต่อภูเมฆ

ทว่า...มันกลับค่อนข้างขัดแย้ง เมื่อเทียบกับความรู้สึกที่ผกายมีต่อบุคคลผู้ดับสูญไปนานกว่าสี่ทศวรรษแล้ว

“แล้วเราจะแน่ใจได้ยังไงว่าสิ่งที่กำลังเจอ...เรียกว่าความรัก”

เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เมื่อได้ยินลูกชายที่ไม่เคยเปิดใจจะเรียนรู้อะไรรักถามไถ่ราวผู้ไร้เดียงสา

“คนที่ตัดสินใจคือตัวเราเอง” ขวัญจิราใช้นิ้วชี้จิ้มไปยังหัวใจดวงดาวก่อนค่อยเฉลยนัยแฝง

เหมือนทุกอย่างเริ่มคลี่คลายลง ทว่าความกังวลกลับยังไม่เหือดหายไปเสียหมด เพราะมีชายคนหนึ่งผลอทิ้งร่องรอยของความสับสนไว้กลางดวงใจของผู้ไร้ประสบการณ์

“ผมขอถามแม่อีกอย่างได้ไหมครับ” มารดาพยักหน้าเป็นการตอบรับ

“แล้วถ้ามันเป็นความรักจริงๆ มันจะทำให้เราเจ็บหรือเปล่า”

“ไปตกหลุมรักใครมาล่ะเรา” คิ้วเรียวขมวดถามลองเชิง

“เปล่าสักหน่อยแม่ ผมก็ถามไปเรื่อยเปื่อย” ลูกชายหลบตาเล็งตอพานขอตัวไปอาบน้ำ ขวัญจิราจึงคว้าแขนเขาไว้เพื่อสงสารสิ่งที่ยังค้างคา

“ผกาย ลูกรู้อะไรใหม่กว่าไม่ใช่ทุกคนจะผิดหวังจากความรักเหมือนแม่ บางทีความรักของลูกอาจจะดีกว่าเป็นร้อยละ เท่าก็ได้ ซึ่งแม่เองก็รู้สึกได้ว่าตอนนี้ลูกอาจจะเจอแล้ว ลองกลับไปถามใจตัวเองดี ๆ นะลูก”

รอยยิ้มแห่งความปรารถนาดีส่งมาพร้อมแวต้ออนโยน “ไปอาบน้ำเถอะ เตี้ยวแม่พาไปทำบุญวันเกิด”

“ครับแม่”

พอถึงยามสาย สองแม่ลูกก็เดินทางถึงวัดแห่งหนึ่งที่เคยมาเป็นประจำ เมื่อหลายปีก่อน สถานที่นี้ถือเป็นศูนย์รวมจิตใจของชุมชนละแวกใกล้เคียง บรรยากาศรอบนอกสร้างบรรยากาศสงบร่มรื่นเป็นการต้อนรับ บ้างก็มีนักท่องเที่ยวต่างชาติแวะเวียนมาถ่ายภาพ ปรารภสนทนาสัมผัสความงดงามของจิตรกรรมฝาผนัง แลชมโบราณวัตถุ และโบราณสถาน อันมีประวัติศาสตร์ยาวนาน ตั้งแต่สมัยต้นรัตนโกสินทร์

ชายเจ้าของวันเกิดมาในชุดสุภาพรู้กาลเทศะ โดยสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวบริสุทธิ์เข้ากับกางเกงสีน้ำตาลอ่อน รับกับผมดำขลับที่ทิวไว้เป็นทรงเรียบร้อยใบหน้าผกายเปล่งปลั่งเปี่ยมล้นด้วยความสบายใจ ส่วนผู้เป็นแม่เลือกชุดเดรสสีฟ้าอ่อนแต่งลายด้วยผ้าลูกไม้เสริมให้ดูอ่อนหวานแต่ยังแฝงความสง่างาม

เมื่อผกายทำบุญตักบาตรเนื่องในวันเกิดเรียบร้อย จึงถวายสังฆทาน แต่พระสงฆ์ต่อ พระท่านอวยพรให้ไม่เจ็บไม่ทุกข์ตามขั้นตอน ก่อนผกายจะอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ไม่มีทางได้พบพาน ดวงจิตอันว่ารุ่นคอยคะหนึ่งถึง จึงค่อย ๆ เริ่มสงบลง

ทั้งสองพากันชื่นชมสถาปัตยกรรมทางศาสนาด้วยความชื่นชม แม่เคยมาเยือนวัดนี้หลายหนแล้ว แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าภาพความทรงจำในวัยเด็ก และปัจจุบันยังสวยงามน่ามองเช่นเดิม...เรียกได้ว่าไม่เคยล้าสมัยเลยสักนิด

“แม่ ขอขอบคุณะครับที่พามาทำบุญ”

บุตรชายเพียงหนึ่งเดียวเดินนำหน้าผู้เป็นแม่ ขวัณจิราพลันนึกถึงคราวแรกที่พามากราบไหว้พระประธานสมัยยังเล็ก เด็กตัวจ้อยได้แต่ก้าวขาเหยียบย่างตามแม่ต้อย ๆ ทว่าตอนนี้กลับเติบโตเป็นผู้ใหญ่ อีกทั้งยังมีใบหน้าเฉิดฉิน ไม่ว่าใครพบเห็นย่อมเอ็นดู

“ถ้าแม่รู้ว่าพามาแล้วจิตใจจะสงบขึ้น แม่ก็คงพามาทุกวัน” ผกายไม่ได้เอ่ยอะไรกลับไป เพียงยิ้มรับเป็นคำขอบคุณจากใจจริง อันที่จริงเขาตั้งใจมากด้วยซ้ำที่ได้มีโอกาสมาทำบุญไหว้พระในวันคล้ายวันเกิด เท่าที่จำได้นับแต่เริ่มเข้ามหาวิทยาลัย เขาเอาแต่ทุ่มเทวันเวลาไปกับการซ้อมละครบ่อยครั้งเพลอสิมแม้กระทั่งวันเกิดตัวเอง

ณ ตอนนั้นผกายแน่วแน่แล้วว่าอานิสงส์ของการทำกุศลจะช่วยเสริมสร้าง

บารมีแก่ตน และช่วยให้ก้าวไปถึงฝันอย่างที่ตั้งใจไว้ในสักวัน

“ขอโทษนะคะ คุณหน้า...ใช้น้ำขมิ้นหรือเปล่านั้นคะ”

เสียงใสทักอย่างสุภาพอ่อนน้อมดังมาจากทางด้านหลัง หญิงสาวปริศนา ้วยไล่เกี่ยวกับผกายยกมือไหว้ทำความเคารพ ผู้เป็นมารดารู้สึกคุ้นตาใบหน้า สะสวยตั้งแต่เคยพบกันมาก่อน หากแต่พยายามคิดเท่าไรกลับนึกไม่ออกเสียที และดูเหมือนเธอจะอ่านสถานการณ์ออกว่าคู่สนทนากำลังสงสัยจึงรีบแนะนำตัว

“สวัสดิ์ค่ะ หนูชื่ออริน เป็นลูกแม่รำไพ ช่วงหนึ่งคุณแม่สั่งตัดชุดกับคุณหน้าบ่อยๆ แต่ก่อนหน้านั้นครอบครัวเราย้ายไปกรุงเทพฯกะทันหันหน้าคะ เลยไม่ทันได้บอกลา”

“อ้อ ลูกสาวคุณรำไพนี่เอง มาทำบุญหรือจ๊ะ แล้วที่คุณแม่มาด้วยหรือเปล่า” ครั้นเห็นว่าจำได้ ผู้มาใหม่จึงเผยรอยยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

“มาค่ะคุณหน้า คุณแม่นั่งอยู่ตรงม้าหินอ่อนกับคุณย่าทางนั้นคะ” เพียงแค่แม่เหลียวหันมา ผกายก็พยักหน้ารับทันที แม้จะไม่ได้เอ่ยคำใด อาศัยเพียงสายตาที่มองมาสองแม่ลูกก็ยังสื่อสารกันอย่างเข้าใจ

“ผกาย ถ้าอย่างนั้นแม่ขอตัวไปหาคุณรำไพก่อนนะลูก”

“ได้ครับแม่ ผมก็จะเข้าไปไหว้พระประธานพอดี”

มือเรียวยวบแขนลูกผู้รู้ความ ก้อนวอนให้หญิงสาวคนเมื่อครู่นำทางตรงไปยังม้าหินอ่อนข้างธรรมศาลา

ชายหนุ่มรูปร่างสะอึดสองอย่างก้าวเข้าไปในอุโบสถด้วยสีหน้าสดชื่น แจ่มใส นัยน์ตาแวววับจับแดดอ่อนทอประกายกลายเป็นสีน้ำตาลทอง เขาแลมองพระพุทธรูปองค์ใหญ่ซึ่งประดิษฐานอยู่ตรงกลาง นั่นทำให้ผกายนึกได้ว่าตอนเด็ก ๆ ตนเคยเก็บออมเงินจำนวนหนึ่งเพื่อถวายปัจจัยให้ทางวัด เพื่อร่วมการบูรณปฏิสังขรณ์ใหม่

สองมือยกขึ้นประนมกลางอก พร้อมตั้งจิตอธิษฐานในใจ ผกายปรารถนาให้ตนพบเจอแต่ความสุข ประสบความสำเร็จในชีวิต ทั้งหน้าที่การงาน ครอบครัว รวมถึงความรัก จู๋ ๆ วินาทีเดียวกันกลับมีเรื่องราวของใครผู้หนึ่งฉายชัดขึ้นมา จึงทำได้เพียงภาวนาถึงเขา...

และข้าพเจ้าขอให้บุญกุศลในวันนี้ส่งไปถึงนายดรภัทร ดลประสพแพรว

ให้พบเจอแต่ความสุขทั้งกายและใจ ไม่ว่าชาติภพไหน ก็ขอให้เขายังเป็นเดือน
ที่เปล่งประกายในดวงใจคนไทยทั่วประเทศ...ดังที่เขาเคยเป็น

ยามเอ่ยคำอธิษฐานเสร็จสิ้น มีชายร่างสูงแอบคลานเข้าเข้ามาประกบ
เทียบข้าง เขาก็กราบลงหน้าพระประธานสามครั้ง ก่อนขอพรเสียงดังชัดเจน
ราวกับตั้งใจให้ผกายได้ยิน

“ข้าพเจ้านายพนมเมฆินทร์ ล้อมฤกษ์รัตติกาล ขออธิษฐานให้เนื้อคู่
ได้รับรู้สึกทีนะครับ ว่าผมยังรอเขาเสมอ...และจะรอตลอดไป”

ทันทีที่เสียงคันทูกังวานขึ้น ผกายหันขวับไปพร้อมกับสายตาคาดโทษ
ด้านภูเมฆท่าที่แกล้งตกใจประหนึ่งการเจอกันครั้งนี้เป็นเรื่องบังเอิญ “พรหมลิขิต
บุพเพสันนิวาส หรือวาสนาเนี่ย”

“ภู ไปคุยกันข้างนอก”

ใบหน้าจิ้มลิ้มกัดฟันพูดเสียงดูเข้ม มีน้อยดิ่งเลื้อจนเห็นเป็นรอยยับ
พางูเมฆออกมานอกลานวัดพร้อมกัน

ร่างโปร่งส่วนสูงโดดเด่นทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับสถานการณ์ตรงหน้า เตี้ย
ทำที่ยิ้มให้ทมหาวัด บ้างก็ทักแหมเล่น มัวเชือนแซจนผกายชักหมั่นไส้เต็มทน

“มาที่นี่ได้ยังไง แม่บอกเหอว่าฉันจะมาทำบุญ หรือว่าแม่เป็นคนชวน”

“ใจเย็นๆ”

“แม่นะแม่” เจ้าของดวงหน้าเกลี้ยงเกลาเขม้นมองเพื่อนสนิทเสมือน
ไม่มีที่ลง

“อย่าคิดจะโวยวายเชียว เพราะคนชวนไม่ใช่แม่...แต่คือฉัน ไหนๆ
ก็วันเกิดแก่ทั้งที เลยถือโอกาสขอให้แม่พาเกมมาทำบุญ”

เมื่อได้ฟังเหตุผล สายตาของคนโมโหก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยน กลับสู่
สภาวะปรกติ

“แล้วเมื่อเช้าแกไปไหนมา”

“แม่เพิ่งกลับจากทริปเที่ยวทะเลกับเพื่อน เลยออกไปรับที่สนามบิน”

“อ้อ แล้วนี่แม่อยู่ไหนล่ะ”

“บายนี้แม่มีประชุมงานต่อ เลยขอกลับนครปฐมก่อน ท่านขอโทษ
ที่ไม่ได้มาหา และก็ฝากอวยพรวันเกิดด้วยนะ แถมมีของขวัญให้ด้วย”

ดวงตาสดใสเบิกกว้าง ตื่นตาตื่นใจล้นของขวัญจากผู้ใหญ่ที่เคารพ “แม่ยกฉันให้แกแล้ว”

ได้ยินเช่นนั้นเจ้าของวันเกิดก็ทำท่าจะเดินหนี แต่โดนภูเมขรั้งไว้ก่อน “ล้อเล่นน่า เป็นดอกไม้ที่แม่ปลูกเอง ไร่เดี๋ยวกลับบ้านฉันเอาไปจัดใส่แจกันให้”

“ฝากขอบคุณแม่ด้วยนะภู จริงๆ แค่นี้แม่ไม่ลืมกัน ฉันก็ดีใจมากอยู่แล้ว”

“ก็แห้งละ อีกนิดก็จะเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้วนี่”

แม้คืนก่อนจะมีเรื่องให้ขุ่นเคืองใจ แต่ท้ายที่สุดสายใยแห่งมิตรภาพยังคงประสานเชื่อมความสัมพันธ์ของทั้งสองไว้อย่างที่เป็นมาโดยตลอด

“ผกาย เรื่องที่ฉันบอกเมื่อคืน ขอโทษนะ ฉันสัญญาว่าจะไม่พูดแบบนี้ไปอีก”

“ถ้าแกหมายถึงเรื่องนั้น ถ้าเราหมายถึงเรื่องเดียวกัน แกไม่ต้องสัญญาก็ได้...เพราะเราไม่รู้หรอกว่าในอนาคตจะเป็นยังไง บางทีใจฉันอาจเปลี่ยนไปแล้วก็ได้” ผกายยิ้มกว้างเพราะไม่เคยพูดอะไรเชิงนี้มาก่อน ถึงอย่างนั้นทุกคำที่เอ่ยล้วนมาจากใจจริง

ภูเมขรั้งก็หัวเราะสับสน ชักไม่มั่นใจว่าที่อีกฝ่ายบอกจะตรงกันแบบที่เขาเข้าใจไหม

“ที่จริง เมื่อคืนฉันก็ไม่ได้โกรธแกด้วย แค่ง่วง เพราะกลัวว่าถ้ารักแล้ว จะทำให้ฉันเจ็บเหมือนที่แม่เคยเจอ”

ภูเมขรั้งดีใจว่าผกายจริงจังเสมอเมื่อนึกถึงเหตุการณ์วันที่พ่อออกจากบ้านไปอย่างไร้เยื่อใย หากแต่เมื่อคำว่า “รัก” หลุดจากปากคนด้านชาและไร้ประสบการณ์มาแล้ว ฟังคิดเกินเพื่อนจึงไม่สามารถกลั้นยิ้มระรื่นได้อีกต่อไป

“ดีแล้ว ไม่โกรธก็ดีแล้ว เพราะแค่ความรู้สึกแก่กับฉันตรงกัน มันก็ยิ่งกว่าฝันเสียอีก” แววดตาของผกายไม่อาจซุกซ่อนความรู้สึกในใจได้ จึงต้องถามให้แน่ชัด

“ความรู้สึกตรงกัน...ที่แก้ว หมายถึงอะไรเธอ”

“ก็คงประมาณว่าอยู่ไกลกันแล้วคิดถึง พออยู่ใกล้ก็อดไม่ได้ที่จะเพลื่อยิ้มเวลาแอบมอง”

เจ้าตัวแสบผงกหัวคล้ายเข้าใจ แต่กลับแก้มองเลือนไปหน้าเข้าใกล้

กระซิบข้างหูเพื่อรับต่อ “แล้วถ้าเกิดว่าฉันใจสั้นตอนที่อยู่กับเกล้าเก นี่ถือว่าความรู้สึกของเราตรงกันหรือเปล่า”

ประกายในแวตาทายหนุ่มฉายชัดให้เห็นว่าเขามีความสุขมากเพียงใด ภูเมฆไม่ทันได้ตอบอะไรสักคำ เจ้าของปริศนารักกลับเดินหนีไปพร้อมกับรอยยิ้มเบิกบานบนใบหน้าเสียแล้ว

ก่อนกลับผกายขอให้ผู้เป็นแม่พาไปไหว้อัฐิคุณตาคุณยาย แนนอนว่าเธอเอ่ยปากรับ ไม่มีทางปฏิเสธ ต่อให้ลูกชายไม่ร้องขอ ขวัญจิราก็ไม่เคยลืมพวกท่าน

ผกายรำลึกถึงความทรงจำเมื่อครั้งอดีต โดยเฉพาะคุณตา ท่านชื่อ ภูผา แต่คนมักเรียก ‘ผา’ เฉยๆ คุณตาเคยสอนเรื่องการนั่งสมาธิให้ตั้งจิตอยู่กับลมหายใจ ทั้งยังบ่มเพาะให้ผกายปล่อยวางความคิดฟุ้งซ่าน

ยามแลเห็นใบหน้าของผู้ใหญ่ทั้งคู่ที่ต้นเคารพ พร้อมชื่อสกุลสลักเหนือวันชาติตะมธนะบนป้ายหินอ่อน ก็พานให้เขาคำหนึ่งถึงเรื่องในวัยเด็กซึ่งพอจดจำได้รางๆ

ผกายยอมอดทนผืนนั่งสมาธิเป็นชั่วโมงก่อนนอนทุกคืน เพราะกลัวตาผาจะดู ภาพลักษณ์คุณตาในตอนนั้นคือผู้รับราชการเป็นตำรวจ ยิ่งตอนสวมเครื่องแบบยิ่งทำให้ดูเคร่งขรึมเข้าไปใหญ่ แต่เมื่อฝึกทำสมาธิไปเรื่อยๆ นับวันย่อมส่งผลดี อาจด้วยผู้สอนได้ตั้งใจถ่ายทอดด้วยจิตบริสุทธิ์

กับคุณตาแล้ว... นานวันเข้าความกลัวจึงกลายเป็นความผูกพันแทน

หลังกลับมาถึงบ้านพร้อมดวงใจผ่องใส ผกายตื่นเต้นเกินกว่าวันเกิดปีไหนๆ เพราะเพื่อนสนิทผู้โตงดงจากซีรีส์รักโรแมนติคขวัญใจวัยรุ่นอย่าง ‘น้ำฟ้า’ ยืนยันว่าปีนี้เธอจะไม่พลาดมาร่วมฉลองวันเกิดวัยยี่สิบสามของผกายแน่นอน

ระหว่างรอเวลา เจ้าของงานได้แต่พร่ำรำพึงถึงเรื่องราวในอดีต สมัยคุณตาและคุณยายยังอยู่ เมื่อก่อนพวกท่านมักจะมารับผกายที่บ้านเพื่อพาไปทำบุญอยู่บ่อยครั้ง บ้างก็ตักบาตร บ้างก็พาไปไหว้พระ

บรรยากาศในวัดคราวนั้นเปี่ยมไปด้วยความสงบ ร่มรื่น และร่มเย็น เหล่าฝูงนกโฉบบินเต็มทั่วท้องนภา อากาศถูกปกคลุมโดยกระแสลมเอื่อยๆ

ทิวทัศน์ยามแสงตะวันทอแสง ไม่ว่าจะรุ่งสางหรืออาทิตย์ลับขอบฟ้า พรรณไม้ พฤษภษาล้วนนำพาความอุ่นใจสู่ทุกฤดูกาล ผกายจึงไม่เคยปฏิเสธที่จะไปกับ คุณตาคุณยายแม้แต่ครั้งเดียว

นี่ก็ไปที่ตลกตัวเองเหมือนกัน ขนาดหมั่นเข้าวัดทำบุญแต่เด็ก โตมา นิสัยใจร้อนก็ไม่เคยหายไปไหน

ขณะคิดอะไรเพลินๆ ขณะอบจากเตาผิงร้อนๆ พลันส่งกลิ่นหอมละมุน ล่องลอยออกมาจากทางห้องครัว เรียกความสนใจเจ้าของวันเกิดได้เป็นอย่างดี กลิ่นเฝ้ายวนชวนโหยหิวเป็นผลให้ผกายตัดสินใจเดินไปหาแม่กับภู่เมฆที่กำลัง ช่วยกันเตรียมอาหารสำหรับเย็นนี้ แต่เสียงกริ่งหน้าบ้านกลับดังขึ้นมาก่อน เขาจึงร้องอาสาออกไปดูเอง

และเป็นตั้งใจปรารถนาเมื่อพบเพื่อนสาวสมัยเรียนมหาวิทยาลัย นักแสดงดาวรุ่งแต่งตัวสวยสดงดงามในชุดเดรสขาวสะอาดสะอ้าน เหมาะกับ ฐานะนางเอกเบอร์ต้นของช่อง น้ำฟ้าดูมีเสน่ห์สมอาชีพนักแสดงที่เธอทำ

ใบหน้าของทั้งคู่เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มของความคิดถึง โดยเฉพาะผกาย ที่บ่นแทบทุกปีว่าเมื่อไรจะว่างมาหากันสักที

เจ้าของบ้านเกือบพุ่งตัววิ่งเข้าไปกอดอย่างเคยชิน แต่ดันถูกห้ามไว้ เนื่องจากน้ำฟ้าเพิ่งโดนค่ายดูเรื่องไปเที่ยวทะเลกับแฟนสองต่อสอง แม้ผกาย จะไม่พอใจกับต้นสังกัดของเพื่อนสักเท่าไรที่บังคับให้ปิดข่าวเรื่องคนรัก ทว่าท้ายที่สุดต้องจำยอมเข้าใจในเชิงกระแสนธุรกิจอยู่ดี

“ก็ปีแล้วเนี่ยที่ฉันไม่ได้มางานวันเกิดแก น่าจะสองปีใช่หรือเปล่า ถ้าจำไม่ผิด”

“ผิดแล้ว สามปีต่างหาก ตอนนั้นแกไม่ว่างเพราะต้องไปเซ็นสัญญาช่อง ส่วนสองปีที่แล้วก็ติดถ่ายละคร”

“จริงด้วย! ถ้ารู้ว่าจำแม่นขนาดนี้ ฉันน่าจะเตรียมถ้วยรางวัลแฟนพันธุ์แท้ มาให้แกเป็นของขวัญวันเกิดด้วยดีไหม”

ผกายสายตึ้งระแวงปฏิเสธพร้อมกับหัวเราะออกมายกใหญ่ จากนั้นทั้งคู่ ก็พากันพูดคุยด้วยความเรียงว่าตามประสาคนไม่ได้เจอกันนาน ก่อนเดินเข้าไป ยังครัวเพื่อพาน้ำฟ้าไปไหว้แม่ขวัญ ด้านผู้เป็นมารดาที่กำลังตระเตรียมอาหาร

อ่อยๆ ให้ลูกชายก็ทักทายหญิงสาวผู้หายหน้าหายตาไปนานอย่างเป็นทางการ

“เป็นยังไงบ้างน้ำฟ้า ไม่เจอกันนานเชียว สวยขึ้นเป็นกองเลยนะลูก ลิปดาห์ก่อนแม่ยังดูซีริลล์ที่หนูแสดงอยู่เลย แต่ช่วงนี้อาจจะหาโอกาสสยักหน่อย ถ้าจะดูคงต้องรอดผกายกลับ ไม่อย่างนั้นโดนแฉงที่วีแน่ๆ”

“ขอบคุณนะคะแม่” น้ำฟ้าพูดเสร็จก็เหลียวมองเพื่อนตัวแสบ พร้อมดวงตานาถายประกายอำมหิต “แกไม่คิดจะดูซีริลล์ที่ฉันแสดงเลยหรือไง ฮะ?”

ผกายอ้าอึ้งไปครู่หนึ่ง ไม่ทันได้ตอบอะไรกลับ จู่ๆ เสียงทุ้มก็เฉลยความจริง “ช่วงนี้ผกายมันติดตารา แต่ยังไงฉันสองคนก็ตามดูผลงานแกตลอดนะ”

“ภูเมฆ!”

เสียงใสดังกระดิ่งเงินร้องเรียกชายหนุ่ม น้ำฟ้าส่งสายตาไปรอยเสน่ห์หยาดยิ้ม เธอตั้งใจจะพุ่งเข้าไปจับมือภูเมฆ หากแต่ถูกผกายขวางไว้อย่างรวดเร็ว ท่าที่หวงก้านั้นทำเอาคนถูกหึงหลุดหัวเราะในลำคอเบาๆ

“คุณน้ำฟ้ามีแฟนแล้วไม่ใช่เหรอครับ กลัวเป็นข่าวไม่ใช่เหรอ” วาจาประชดประชันจากผกาย อีกทั้งน้ำเสียงดูตันถามออกมาห้วนๆ ทำเอาคนโดนหึงยิ้มกระจ่างเบิกบานใจ ซึ่งเป็นวินาทีเดียวกับที่แม่และน้ำฟ้าต่างรับรู้ถึงความล้มพันธ์ของทั้งคู่ที่กำลังพัฒนาก้าวขึ้นไปอีกขั้น

“แล้วแกสองคนคบกันนานหรือยัง” นักแสดงสาวถึอวิสาสะถาม เพราะนิสัยอยากกรู้อยากเห็น ทำเอาผกายเบิกตากว้างปฏิเสธไปอย่างแก้ๆ กังๆ แต่ชายอีกคนกลับแกล้งกระแอมสองสามที ก่อนแทรกขึ้น

“ตอนนี้เรากำลังอยู่ในช่วงศึกษาดูใจครับ อาจจะต้องรอเขาพร้อมอีกสักหน่อย จริงๆ คิดว่าคงอีกไม่นาน แล้วผมจะขอเขาเป็นแฟน” ภูเมฆไม่พูดเปล่า มืออ้อมไปโอบไหล่เจ้าตัวเล็กกว่าคล้ายต้องการไอ้อวด

สถานการณ์จำลองการสัมภาษณ์คนดังทำเอาผกายเก็บอาการเคอะเขินไม่อยู่ ใบหน้าขาวเนียนขึ้นสีแดงระเรื่อ แน่นนอนว่าทุกการกระทำของภูเมฆอยู่ในสายตาผู้เป็นแม่ยายในอนาคต ผกายจึงยิ้มแม่มอ้ออ้างให้อีกฝ่ายหัวเกรง

“แม่ฉันอยู่นี่นะภู แกจะพูดอะไรช่วยเกรงใจแม่ฉันด้วย แม่มีลูกชายคนเดียวนะเว้ย!” ผกายตั้งใจจะกระทุ้งตอกเข้าตรงกลางท้องอีกฝ่าย ทว่า

เจ้าของโบหน้าหล่อเหลากลับรู้เท่าทันแทบทุกความคิด จึงคิดว่าคนตัวเล็กกว่า
ไว้ในอ้อมกอด เมื่อฤทธิ์เดชคนคือชนจะลดลงเสียบ้าง

“แม่ครับ! ลูกแม่คนนี่ ผมจอนะ”

ขวัญจิรายกมือทาบอก เธอสรรหาคำพูดมาใช้เจรจาไม่ถูก ได้แต่คลี่ยิ้ม
ออกมาปานประหนึ่งชอบอกชอบใจที่ลูกชายมีคนดูแลสักที

“แม่ไม่มีปัญหาหรือกฎ ขึ้นอยู่กับเจ้าตัวแล้วว่ายอมให้เราจับจอง
หรือเปล่า”

เมื่อได้ยินดังนั้น ดาราสาวก็ให้ร้องสนับสนุนอีกแรง เจ้าของคำถาม
เมื่อครู่จูงใจโน้มหน้าเข้าไปใกล้ พร้อมระบายยิ้มทรงเสน่ห์ถามไถ่จากใจจริง
ต่อหน้าพยานทุกคน

“เหลือแค่แกแล้วนะ”

“ใช่เวลาใหม่เนีย หิวจะแยอยู่แล้ว” ความรู้สึกไร้การปรุงแต่งถูก
กลบเกลื่อนผ่านสีหน้ายิ้มแย้มขึ้นมีน ผกายพูดเชิงติดตลกบายเบี่ยงไป
ประเด็นอื่นดังเช่นทุกครั้งทีโดนจับ หากคราวนี้มีสิ่งหนึ่งแปลกไป นั่น
อาจเป็นหัวใจที่ปฏิเสธไม่ได้แล้วว่กำลังตกหลุมรักคนตรงหน้าอย่างจัง

วันเกิดปีนี้เต็มไปด้วยความสุขอบอุ่นใจ เสียงพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน
ตั้งขึ้นจวบจนถึงเวลารับประทานอาหารค่ำตรงกาลาริมธาร ทำให้ธรรมชาติ
ณ ที่แห่งนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวันดี ๆ ไปโดยปริยาย

ผกายยิ้มรับ ปราณณาเก็บความทรงจำในวันเกิดวัยยี่สิบสามปีไปตลอด
ไม่ใช่แค่เพราะงานวันนี้มีน้ำฟ้ามาร่วมด้วย แต่เพราะเป็นปีแรกที่เขาได้เปิดใจ
กับสิ่งที่กลัวมาตลอด คือ ‘การมีความรัก’

ครั้นทุกฝ่ายกินมื้อค่ำจนอิ่มหน้าสำราญเรียบร้อยแล้ว ภูเมฆแอบ
แยกตัวออกไปจากศาลาเพื่อจุดเทียนบนเค้กวันเกิด โดยมีน้ำฟ้าและแม่ขวัญ
คอยชักชวนเจ้าของวันเกิดพูดคุยเรื่องทั่วไปอยู่สักพัก โดยมีจุดประสงค์
เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจระหว่างรอเวลา

“Happy Birthday to you! Happy Birthday to you!”

“Happy Birthday...Happy Birthday

“Happy Birthday to you!”

เสียงขับร้องโดยคนสำคัญทั้งสาม แม่และน้ำฟ้าที่นั่งด้วยกันต่างช่วย
 ภูเมฆร้องเพลงอวยพร ขณะนั้นเองผกายก็นึกเปรียบเทียบความคิดตัวเอง
 ในตอนนี้กับวัยเด็ก และพบว่ามันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน เมื่อก่อนเขาเคย
 น้อยเนื้อต่ำใจ เนื่องด้วยทุกปีที่เติบโตขึ้นผู้คนในชีวิตพากันทยอยแยกย้าย
 กันไปตามกาลเวลา บ้างก็ไปเรียนต่อ บ้างก็ไปทำงาน บ้างก็เลื่อนหายไป
 จากความทรงจำ และสำหรับบางคน...ก็หายไปจากการมีอยู่บนโลกใบนี้

ทว่าเมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าทุกคนที่ยังอยู่ข้างกาย ผกายก็รู้สึก
 สบายใจขึ้นมา คงเพราะความโดดเด่นเดี่ยวอาจไม่มีอำนาจพอจะทำลายความ
 ผูกพันของพวกเขาได้

“ทำไมปีนี้แม่ถึงไม่ได้ถือเค้กเหมือนทุกปีที่ผ่านมาละ”

“เดี๋ยวแม่จะร้อนใจผกาย” ภูเมฆส่งสัญญาณให้ผกายอธิษฐานขอพร

“ร้อนอะไร” เจ้าของคำพูดถามอย่างไขสือ

“เทียนใจผกาย เพราะแกชอบแก๊งแบบนี่ ฉันถึงต้องถือเค้กแทนแม่
 ร้อนจะแยะอยู่แล้ว!”

“โอเค ไม่แก๊งแล้วๆ” เจ้าของดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพร่ายกมือขึ้นมา
 ตั้งสมาธิอธิษฐานในใจ ขอให้มีความสุขกายสบายใจ หัวงประสพผลสำเร็จ
 ด้านหน้าที่ทรงงาน และปรารถนาให้สิ่งสุดท้ายที่ได้ภาวนาส่งไปถึงตนในยาม
 ร้อนรนจนขาดสติ

หากข้าพเจ้า นายผกาย พร่าวพร มีรัก...ก็ขอให้ได้เข้าใจและเรียนรู้
 จากรักอย่างถึงที่สุด ไม่ว่าจะต้องผ่านทุกข์หรือสุขมากเพียงใด หรือหาก
 จำเป็นต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวด ลูกก็ขอเพียงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยชี้แนะ
 หนทางให้ลูกหลุดพ้นจากบ่วงนั้นด้วยเทอญ

ยามเงยหน้าแหงนขึ้นมอง ดวงตาสีฟ้าซึ่งสูงสกาไปได้แลเห็นรอยยิ้ม
 อบอุ่นจากชายผู้อ่อนโยน ผกายแอบฝันเล็กๆไว้เพียงลำพัง หากภูเมฆคือ
 คนที่ตนตั้งใจฝากรักไว้แล้วจริงๆ เขาจะต้องไม่ทำให้ฝ่ายที่เฝ้ารอมาตลอด
 เสียใจเพียงเพราะความร้อนใจอันไม่เคยดับสูญ

“ถ้าขอพรเสร็จแล้ว เราเอาเค้กไปลอยน้ำกันต่อเลยดีไหม” มุกตลก
 เป๊กๆ จากภูเมฆเรียกเสียงหัวเราะให้กับทุกคน รวมไปถึงเจ้าของวันเกิดด้วย

“แค้กนะลูก ไม่ใช่กระทง” สตรีผู้อาวุโสสุดกล่าว ก่อนจะหันไปหา ลูกชาย

“เป่าเทียนลิพกาย”

“ครับแม่” ลูกชายในวัยยี่สิบสามปีทำตามคำบอกมารดา เขาค่อยๆ โบกไล่ควันเทียน ก่อนเป่าเบาๆ จนเปลวไฟมอดดับ เหลือไว้เพียงควันที่ลอย หายไปตามสายลม

“โตขึ้นอีกปีแล้วนะผกาย แม่ขอให้ปีนี้ลูกมีผลงานการแสดงให้แม่ได้ดู เรื่อยๆ ตลอดทั้งปีเลยนะลูก”

“ขอบคุณครับ แม่” ผกายเอ่ยอย่างมีความหวัง เขาเองก็ปรารถนา ให้เป็นเช่นนั้น ถึงจะรู้อยู่แก่ใจว่าการเป็นนักแสดงประกอบไม่ใช่เป้าหมาย สูงสุด แต่การที่เขาได้รับโอกาสให้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง ย่อมเป็นอีกขั้น ของความฝันที่จะไปถึงรางวัลวิมานดาว

ตอนนี้ถือเป็นช่วงที่ดีที่สุดของปีก็ได้ การใช้เวลาร่วมกับครอบครัว และเพื่อนฝูงถือเป็นเรื่องยากสำหรับผกายกับน้ำฟ้า เพราะรายนั้นงานแน่น ยาวเหยียดจนถึงกลางปีหน้า แต่ท้ายที่สุดเธอก็หาเวลามาจนได้ เขาจึง ให้คำมั่นสัญญากับตัวเองว่าจะพยายามใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ให้คุ้มค่ากับ เวลาที่เขาได้รับมาจากน้ำฟ้า

พอเก็บของทุกอย่างเสร็จสิ้น น้ำฟ้าก็ขอตัวกลับทันที เนื่องด้วย ต้นสังกัดเรียกไปคุย เพราะรูปภาพที่เธอถ่ายกับแฟนหนุ่มตอนไปเที่ยว หลุดออกมาเรื่อยๆ จนต้องเจรจากับทางผู้จัดการว่าเธอไม่อยากปิดข่าวอีกต่อไป ซึ่งคนเป็นเพื่อนอย่างผกายทำได้เพียงเตือนสติเธอก่อนแยกจากกัน

“ฉันดีใจที่แกพยายามเรียกร้องในเรื่องนี้ และฉันก็พร้อมจะซัพพอร์ต แกด้วย แต่แกรู้ใช่ไหมว่ายังมีหลายคนที่เขามีความฝันอยากจะยืนในจุดที่แก กำลังยืนอยู่” ผกายมองน้ำฟ้าด้วยสายตาจริงจัง “ที่ฉันบอก เพราะฉันรู้ว่า แกเป็นคนใจร้อน”

“ฉันรู้ว่าแกอยากให้ฉันมีสติ ไม่ควรใช้อารมณ์เวลาคู่กับผู้ใหญ่” เธอยิ้มรับเป็นคำตอบนัยๆ ก่อนรับปาก “โอเค ขอบใจมากนะที่เตือนสติกัน ฉันจะพยายามคุยกับทางนั้นดีๆ อย่างน้อยแ่อยากให้พวกเขาเข้าใจว่าเรา

ก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง”

ผกายกางแขนอกรอรับอ้อมกอดจากเพื่อนสาว ทว่าไม่ทันได้ทำอะไร
ภูเมฆที่กำลังทำความสะอาดโต๊ะตรงศาลาต้นทำที่กระแอมขัดจังหวะ

“สงสัยต่อไปนี่คงจะกอดแกไม่ได้เหมือนเดิมแล้วมั้ง”

หลังจากสงน้ำฟ้า เจ้าของดวงตากลมโตกลับมาช่วยภูเมฆเช็ดโต๊ะดังเดิม
แต่โดนปฏิเสธ เพราะอีกประเดี๋ยวก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เมื่อก็แม่ขอตัวขึ้นไปนอน” คนฟังพยักหน้ารับทราบ ก่อนจะตัดสินใจ
แว้วนอนบางอย่าง

“ภู...แล้วคืนนี้แกรีนนอนไหม” ดวงหน้าหล่อเหลาคมคายนึกจงใจ
แต่เมื่อคำนึงถึงเหตุผลแล้ว พຽงนี้ทั้งคู่ต่างไม่มีงาน จึงไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้อง
เข้านอนไว “ฉันแค่อยากลองทำอะไรบางอย่าง...แกอยากลองด้วยกันไหม”

อาการขวยเขินไม่เข้ากับคนรูปร่างสูงใหญ่เลยสักนิด มือหนายกขึ้น
เกาคอ ยิ้มเล็กยิ้มน้อยอยู่คนเดียว จนผกายต้องใช้นิ้วชี้โหล่งว้างเพื่อ
เรียกสติ

“เกิดคิดอะไรกับฉันหรือเปล่า”

ชายหนุ่มโบกไม้โบกมือปฏิเสธทันทีทันใด แม้ท่าทางจะดูไม่น่าเชื่อถือ
สักเท่าไร แต่ผกายก็ไม่ได้กังวลอะไรนัก...ซึ่งทั้งหมดเป็นเพราะเขาเชื่อใจ
ในตัวภูเมฆยิ่งกว่าใครอื่น

“ฉันไม่ได้ทำอะไร แต่วันก่อนแกเพิ่งบอกห้ามฉันขอแกเป็นแฟน แล้ว
ทำไมวันนี้ถึงจะมาขอฉันเสียเอง คนมันเขินนะเว้ย!” คนข้างกายเอาแต่ทำที่
บิตตัวเขิน ผกายถึงกับถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้

“ไร้สาระ กลับบ้านไปๆ”

ผกายพูดไปสายหัวไป ด้านภูเมฆที่ตกหลุมรักคนตรงหน้าอย่างจัง
เอาแต่เหลียวมองคนน่ารักเป็นพักๆ สืบเนื่องมาจากเขาสงสัยว่าสิ่งที่ผกาย
เกริ่นมาก่อนหน้าคืออะไรกันแน่

“ไปรอบนห้องนู่น ไม่ใช่ตรงนี้” ได้ยินแบบนั้น คนฟังก็ไม่เอาจากลั่นยิ้ม
ไว้ได้ คนที่ดูท่าไม่ไว้ใจเพื่อนคนสนิทคิดไม่ซื่อจึงถือโอกาสดีโหล่งเต็มแรง

“บอกว่าย่ามาคิดทะเล้ง!”

ในตอนนี้อยอมรับว่าหัวใจชายแกร่งหดเหลือเพียงเสี้ยวเดียว ไม้รู้เจ้าตัวแสบกำลังมีแผนหรือคิดทำอะไร แต่เมื่อวิเคราะห์จากท่าที่ลับ ๆ ล่อ ๆ กอปรกับคำพูดคำจาของผกายแล้ว... ข้อสันนิษฐานบ่งบอกชัดว่าไม่ใช่เรื่องดี

เจ้าของส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าเดินกระวนกระวาย เตี้ยวก้มเตี้ยววงเวียนเวียนอยู่ในห้องนอน สมองพลันเร่งประเมินสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น กระทั่งฝ่ายที่ขอตัวแยกกันตั้งแต่ห้องครัวแอบเกาะประตูส่งเสียงเรียกเบา ๆ

เมื่อเปิดประตูออกภูเมพบผกายในชุดนอนที่ค่อนข้างหนากว่าปรกติ อันที่จริง... จะเรียกว่าชุดนอนก็คงไม่ถูกทั้งหมด เพราะเพียงใช้สายตาไล่พิจารณาดูคงไม่มีคนดี ๆ ที่ไหนนอนสวมชุดห้าหกชั้นจนตัวพองขนาดนี้ ความสงสัยถูกตั้งคำถามขึ้นเพียงไม่นาน ภูเมขย้งไม่ทันคิดหาคำตอบ ก็ดูเหมือนจะเจอเฉลยจากของในมือเจ้าตัวเล็ก

“ผกาย... ออย่าบอกนะ...”

คราวนี้คนโตกว่าเป็นฝ่ายสายหน้าเห็น้อยใจ ร่างสูงเห็นถึงความทูลักทูลของผกาย จึงคว้าถังน้ำแข็งในมือมาช่วยถือ

“เบา ๆ นะ เตี้ยแม่ได้ยิน”

เจ้าของวันเกิดค่อย ๆ นำเครื่องดื่มมีนมเอาออกจากเลื้อยที่ละซวดอย่างเบาเมื่อที่สุดเท่าที่จะทำได้ และถอดเลื้อยออกที่ละชั้น ทำให้ภูเมขทราบอย่างกระจ่างแจ่มทันทีว่า ที่แท้ผกายแค่อยากดื่มของพวกนี้ แต่กลัวแม่รู้ก็เท่านั้น

ขณะเบลีงเลื้อยผ้าอาภรณ์ออกที่ละชั้น ร่างเพรียวปลั่งจะถอดเลื้อยยึดตัวบางออกมาด้วย เผยให้เห็นผิวพรรณนวลนุ่ม ภูเมขที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก จึงเปลอเอามือไปจับเอาตามลัญชาตญาณเพื่อคว้าไว้ไม่ให้เลิกขึ้นสูงกว่านี้

“ขอโทษ คือเมื่อกี้ฉันไม่ตั้งใจ”

คล้ายถ้อยคำและเหตุการณ์เมื่อครู่ไม่ได้อยู่ในความสนใจของผกายสักนิด เนื่องจากเจ้าของบ้านเอาแต่ย่องกริบไปหยิบจับอุปกรณ์มารินเครื่องดื่มใส่แก้วที่เตรียมไว้ ก่อนจะดึงตัวภูเมขมานั่งด้วยก้นบนพื้น พร้อมยื่นแก้วให้

“รับไปสิภู” ผกายพยักหน้าโหม่น้ำว อีกมือก็รินส่วนของตนจนเกือบ
ล้นแก้ว

“เร็ว ๆ”

สารภาพตามตรง ภูเมฆไม่อยากจะให้ผกายดื่มหนักสักเท่าไร ดูท่า
คออ่อนแบบนั้นยิ่งน่าเป็นห่วงทีไร

“ผกาย ฉันไม่ดื่ม ถ้าฉันดื่มแล้วใครจะดูแลแก” มือเรียวเอื้อมไป
ปิดปากคนพูด ระยะห่างของทั้งสองแนบชิดจนแทบไม่เหลือที่ว่าง

“นี่บ้านฉันนะ มันจะมีอะไรน่าเป็นห่วง ถ้าจะมีใครทำอะไรฉัน ก็คง
มีแต่แกลคนเดียวนั่นแหละ”

ยอมรับโดยดีว่าผกายมีทักษะในการพูดโหม่น้ำวเก่งมาแต่ไหนแต่ไร
อีกทั้งความสามารถในการคะยั้นคะยออย่างดีเลิศจนไม่สามารถปฏิเสธได้ลง

เวลาล่วงเลยไปเกือบสองชั่วโมง เข็มนาฬิกาชี้บอกว่าตีหนึ่งแล้ว
บรรยากาศเงียบงันปกคลุมภายในห้องอยู่ชั่วขณะ ทั้งสองทิ้งตัวลงข้างกัน
บนเตียงนอน แขนแกร่งกางอกรองรับศีรษะคนตัวเล็ก พวกเขาปล่อยให้
ความรู้สึกร้อนผ่าวจากพิษสุราค่อย ๆ เจือจางไปที่ละนิด กระทั่งความคิด
บางอย่างพลันแล่นเข้ามาในหัวของฝ่ายคิดเกินเลย

“ผกาย ฉันถามอะไรแกอย่างหนึ่งได้ไหม” เมื่อรู้ว่าภูเมฆจริงจังกับ
เรื่องราวที่จะพูดต่อไปนี้ ผกายจึงพลิกตัวหันกลับมาให้ความสนใจ “ฉันรู้ว่า
ฉันไม่ควรน้อยใจกับเรื่องแค่นี้ แต่มันเหมือนมีลางสังหรณ์ยังไงไม่รู้”

“เรื่องคุณเดือนไซ้หรือเปล่า” ภูเมฆพยายามเลี่ยงการสบตาคนที่กำลัง
จับจ้องกันอยู่ ผกายขยับตัวเข้าใกล้ยิ่งขึ้น “ถ้าจะให้พูดตรง ๆ ตอนนี้ฉันก็ยัง
ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่ามันคืออะไร อยู่ดี ๆ ก็รู้สึกไปเอง เหมือนกับว่า
เคยเจอ... ไม่ก็เคยผูกพันกันมาก่อน ถึงจะหาความสมเหตุสมผลไม่ได้
แต่ลึก ๆ แล้วฉันเชื่อว่าทุกอย่างมีที่มา แกว่าสิ่งที่ฉันเป็นอยู่มันแตกต่างจาก
คนอื่นไหมภู”

คราวนี้ภูเมฆเงียบไปชั่วขณะ เขาพยายามเรียบเรียงคำพูดออกมา
แม้แทบไม่มีสติหลงเหลือแล้วก็ตาม

“ถ้าใครจะมองว่าแกแตกต่างเพราะแกเลือกรักคนที่จากโลกนี้ไปแล้ว

นั่นก็คงแตกต่างเหมือนกัน เพราะฉันเองก็กลัวว่าวันหนึ่งคนที่จากโลกนี้ไปแล้ว จะพรากแกลไปจากฉัน”

ดวงตาอบอุ่นเฝ้ามองดาวดวงนั้นเหมือนที่เคยเป็นมาเสมอ ภูเมฆรู้ดี แม้ผกายจะเริ่มเปิดใจให้กับความรักแล้ว แต่ก็ใช้ว่าจะฟังหลายกำแพงทั้งหมดลง

“ผกาย ถ้าสักวันแกตัดสินใจได้ และคนนั้นไม่ใช่ฉัน...” ฝ่ายถูกเอ่ยถึง ไม่ปล่อยยให้เพื่อนสนิทพะวงว่าตนจะคิดโลเล ผกายโน้มหน้าประทับจูบ ประหนึ่งต้องการให้สัมผัสของตนหยั่งรากลึกในความทรงจำ ริมฝีปากทั้งคู่ แนบชิดกันอยู่นานแสนนาน ราวกับดาวดวงน้อยกำลังปรารถนาให้ภูเมฆ ได้รู้ซึ่งถึงความในใจ

และหากจุมพิตนี้มีผู้ใดเป็นฝ่ายผิด ผกายขอโน้มรับแต่เพียงผู้เดียว

แม้ความทรงจำยามอันธการอาจจะพร่าเบลอหรือเลื่อนรางจางหาย ในเขารุ่งขึ้น อย่างน้อยขอเพียงผู้ด้อยवासนารักได้สลักเขาผู้นี้ไว้ในหัวใจ ก่อนจะหลับไหลสู่ห้วงนิทรา...

บทที่ ๐๔

เพียงดริณภพ

รัตติกาลแห่งคืนมิดสลัวพันพ่วน ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้าส่องแสงสว่างรำไรคล้ายตั้งความทรงจำของเหตุการณ์ในคืนวาน ผกายเฝ้าปรารภณาอย่างไร้ความหวัง แม้รู้ว่าเป็นเรื่องยากที่คนข้างเคียงจะลืมนั่น

เจ้าของดวงหน้าแดงเปล่งปลั่งต้นตัวจากอกเพื่อนสนิทซ้า ๆ มีอเรียวยกขึ้นบดบังแสงรุ่งอรุณที่ทอดผ่านทางระเบียง ผกายกะพริบตาปริบ ๆ สามสี่ที ครั้นเรียกสติกลับมาได้จึงกวาดสายตาไปทั่วห้องนอน แก้วเครื่องดื่มและขวดไวน์ยังตั้งกระจัดกระจายกลางพื้นห้อง อีกทั้งก้อนน้ำแข็งในถังต่างละลายกลายเป็นน้ำ ภาพตรงหน้าปรากฏชัดว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น

เมื่อพินิจทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ตนพลั้งทำลงไป ดวงใจพลันนึกละอายนขึ้นมา พอเหลียวมองใบหน้าชายที่กำลังหลับสนิทอยู่ก็ยิ่งกังวลเข้าไปใหญ่ เพราะตนดันเอ่ยปากบอกเองแท้ ๆ ว่าห้ามทำอะไรเกินเลย แต่ทำยที่สุดกลับเป็นฝ่ายจุมพิตเขาก่อนเสียได้

โอ๊ยผกายเอ๊ย! จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนวะเนี่ย!

ไหนจะสภาพเลือดเซ็ดของภูเมฆที่ถูกปลดกระดุมเกือบครบทุกเม็ด จนเห็นกล้ามเนื้อเป็นลอน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคนก่อเหตุคงเป็นใครอื่นไปไม่ได้ เพราะหลักฐานประจักษ์แจ้งแก่ใจผกายอย่างจัง แต่ทำอะไรนอกเหนือจากจุมบั้ง เขากลับนึกไม่ออกสักอย่าง

สองมือชุ่มฉ่ำแก้มตัวเองตั้งแปะ ๆ จนขึ้นสีแดง พยายามทำทุกวิถีทาง

เพื่อเรียกสติให้หวนคืนโดยเร็ว ผกายตัดสินใจติดกระดุมเสื้อภูเมฆที่ละเม็ด ให้เรียบริ้อยเหมือนเดิม เพื่ออีกฝ่ายตื่นมาจะได้ไม่คิดไปไกลเกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืน และแม้จะตั้งใจทำทุกอย่างให้เบาที่สุด หากมือไม้ของคนร้อนรอน กลับสั่นระริกจนแทบควบคุมไม่อยู่

ขณะนั้นเองสิ่งที่ผกายพรำภาวนาให้ไม่เกิดขึ้นดันส่งผลตรงกันข้าม เมื่อเจ้าของดวงหน้าหล่อเหลาคมคายเริ่มรู้สึกตัว เขาสีมตาตื่นขึ้นช้าๆ ภาพแรกที่ภูเมฆได้เห็นคือเพื่อนตัวแสบกำลังทำบางอย่างกับกระดุมเสื้อของตน ทั้งคู่สะดุ้งตัวโยนจนเสียอาการ ทำที่สะทกสะท้านทำอะไรไม่ถูกและทุกพิรุณที่คนร่างบางแสดงออกมานั้น ก็ทำเอาภูเมฆชักงงสัย

“คือฉันเปล่า ฉันไม่ได้ทำอะไรแกล้ง...จริง ๆ นะ” พอเห็นผกายแก้ตัว ฟังที่ยังงัวเงียเลยแกล้งเฝ้าตามประสา

“ผกาย ใจเย็นๆ ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย...ไม่ได้แอบคิดไปไกลด้วย เพราะฉันไม่ใช่แก” พุดเสร็จก็กระโดดออกจากเตียงแล้ววิ่งไปหยิบผ้าเช็ดตัว ตรงดิ่งไปยังห้องน้ำ ปล่อยให้ผกายนั่งเคอะเขินเพียงลำพัง

คำพุดชวนโมโหเช่นนั้น ทำเอาคนฟังอยากกริตร้องลั่นบ้านให้แก้วไวน์บนพื้นแตกกระจายสักที ใบหน้าสวยสุดลมหายใจเข้าออกลึกสุดปอดต้องการให้โตะผ่นเบาลง

“ทางนี้กำลังอาบน้ำอยู่ คนในห้องอย่าคิดทะเล้งนะครับ!”

คล้ายดังว่าความตั้งใจไม่เป็นผล เมื่อไอ้เพื่อนตัวดียังไม่หยุดแกล้งหยอกกัน และในที่สุดภูเมฆก็รู้ว่าแผ่นของตนกำลังสำเร็จลุล่วง เมื่อได้ยินคนตัวเล็กเดินกระทิบเท้าเสียงดั่งตึง ๆ จำยอมลงไปอาบน้ำข้างล่าง ทั้งที่ปรกติแล้วว่าจะแบกลังซารลุกจากเตียงได้ ก็ใช้เวลาเกือบชั่วโมง

ร่างสูงร้อยแปดสิบกว่าเดินฉลุยลงมาจกตัวบ้านชั้นบน ทันใดนั้นเองภูเมฆเหลือบไปเห็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนหนึ่งเดียวในใจเจ้าของบ้าน เอาแต่นั่งจ้องจอโทรทัศน์ตาไม่กะพริบ อันที่จริง...ไม่ได้ดูผิดแผกอะไร เพราะหากจะมีสิ่งใดแปลกตาไปก็คงเป็นสีดำนิตตรงหน้าจกกระมัง

เหม่ออะไรของเขาแต่เช้านะ...

เพื่อนรักย่องเข้าไปแกลังจีเอวให้ผกายได้สติ ทว่าท่าที่นิ่งเฉย ไม่สะทกสะท้านสิ่งใดทำเอาภูเมฆนึกเป็นห่วง ฝ่ามือหนาเอี๋มไปลูบเรือนผมดำขลับอย่างทะนุถนอม ไม่รู้เลยว่าผกายเจอเรื่องอะไรมาถึงวางหน้านิ่งไร้ความรู้สึกเช่นนั้น แต่ถ้าต้นเหตุคือเรื่องเมื่อคืน...เขาเองคงไม่สบายใจเช่นกัน

“ผกาย...ผกาย!” คนที่จิตใจลอยละล่องไปไกลถูกเรียกสติกลับคืนมาด้วยเสียงตะโกนดังก้องไปทั่วห้องรับแขก

“อะไรเล่า จะเสียงดังทำไมเนี่ย” ผกายที่เพิ่งหลุดจากภวังค์พูดเนิบ ๆ ซึ่งดูผิดปรกติไปมากสำหรับบทสนทนาระหว่างคูักค้อย่างพวกเขา

เมื่อภูเมฆขยับตัวเข้าไปถามไถ่อาการ อีกฝ่ายกลับเขยิบตัวออกห่าง ทั้งยังพยายามหนีหน้าเหียวหาอย่างอื่นทำอีกด้วย ท่าทางเหล่านั้นที่ผกายปฏิบัติต่อกัน ทำให้ภูเมฆรู้ทันทีว่าสาเหตุของอาการเหล่านี้คงหนีไม่พ้นตัวเขาแน่ ๆ

“เป็นอะไรไป หิม?”

“เปล่า...”

“แล้วนี่แม่ไปไหน”

“แม่ไม่อยู่ ไปซื้อของมาทำเค้กให้น้ำฟ้า...ถ้าไม่มีอะไรแล้ว เดี่ยวฉันไปทักกับข้าวก่อนนะ” ได้ยินดังนั้นคนฟังก็รีบห้ามก่อนทุกอย่างจะสายไป

“พอเลยๆ ขึ้นให้แกทำอาหารไฟไหม้บ้านแน่ ขนาดเมฆงาย ๆ อย่างไม่ดาวยังไม่รอด”

“นี่ภู! แกกำลังดูถูกฉันอยู่นะ”

คล้ายแผนการต่อล้อต่อเถียงได้ผลขึ้นมาจริงๆ เพราะการที่ผกายมองค้อนใส่ มิหนำซ้ำยังทำท่าเอาเข็ดหน้าตรงไปยังครวัด้วยความหงุดหงิด ถือเป็นสัญญาณที่ดีว่าอาการใจลอยกำลังหายไป และเหลือเพียงความฉุนเฉียวของคนเจ้าอารมณ์ที่เขาต้องแบกรับในขั้นตอนต่อไป

ถึงอย่างไร สุดท้ายหน้าที่พ่อครวัยอมตกมาอยู่ในมือภูเมฆเหมือนเคย “ถามจริงๆ เอะนะ ถ้าไม่มีฉัน แกจะอยู่ได้ไหมผกาย”

“ได้แน่นอน! ปีนี้ฉันอายุยี่สิบสามแล้วนะ แค่ไม่มีคนขับรถเวลาไปทำงาน ไม่มีคนทำอาหารให้กินเวลาแม่ไม่อยู่ แค่นี้เอง ยังไง...ฉันก็อยู่ได้”

“ไม่มีคนปลอบเวลาเสียใจ ไม่มีคนดูแลเวลาเมา ไม่มีคนกอดเวลาดีใจ
แน่ใจแล้วใช่ไหมว่าอยู่ได้”

“ได้แน่นอน”

เจ้าตัวแสบที่กำลังดื่มหมอน้อยพยายามเลี้ยงสายตาเนื่องด้วยพลังปาก
ตอบไปแล้ว ถึงจะรู้สึกโหวงเหวงบ้างบางครั้งเวลาที่เผลอคิดตามคำพูดนั้น แต่
ล้วนเป็นสังขารชีวิตไม่ใช่หอรอกหรือ...คนเราไม่มีทางอยู่กับใครไปได้ตลอด
นิรันดร์กาลหอรอก

ไม่มีสิ่งใดจริง...

ระหว่างรับประทานอาหารเข้าด้วยกัน คนเด็กกว่าเอาแต่คิดถึงภาพ
เมื่อคืนซึ่งฉายชัดขึ้นมาเป็นฉากๆ ทั้งที่เกือบจำไม่ได้แล้วเชียว ทว่า
พอหวนรำลึกเรื่องราวได้อีกครั้ง ใจเจ้ากรรมกลับไม่อยากนึกถึงแม้แต่น้อย
นั่นอาจเพราะละอายต่อสิ่งที่ตนกระทำลงไป

“ภู แก้วตัวหรือเปล่าว่าเมื่อคืนหลับไปตอนไหน” ผกายกั้นใจถาม
หวังสร้างความค้างคา

“รู้” เมื่อเจ้าของบ้านได้ยินคำตอบ ทุกอย่างก็เป็นที่น่าขันแล้วว่า
ภูเมฆจดจำเรื่องที่เกิดขึ้นได้ “ฉันขอโทษ”

“แกหมายถึง...?” ดวงตาสีเขียวของผกายส่องสะท้อนหาชายตรงหน้า
ไม่คาดคิดด้วยซ้ำว่าเพื่อนสนิทจะเอ่ยคำขอโทษก่อน ด้วยแท้จริงแล้วภูเมฆ
ไม่ใช่ฝ่ายผิด

“ฉันสัญญาแล้วว่าจะไม่ทำอะไรแก”

“ฉันต่างหากที่ต้องขอโทษเพราะฉันเป็นคน...” ผกายพูดติดขัด อากา
ระงักนั้นทำให้คนที่ไม่ต้องการเห็นเจ้าตัวเล็กอีต๋อดีใจกล่าวชัดขึ้น

“ถ้าไม่ยากพูดถึงก็ไม่ใช่ไร ยิ่งไงสุดท้ายแล้วเราก็เข้าใจกันอยู่ดี
ถูกไหม”

แค่เราสองคนรู้และเข้าใจกันก็เกินพอแล้ว...

ดวงหน้าจิ้มลิ้มแยงขึ้นสบตาชายผู้อ่อนโยน ภูเมฆยังเป็นความสบายใจ
ของผกายมาเสมอ “ผกาย ฉันไม่มีวันถือสาแกหอรอก เคยบอกไปแล้วนี้...
ว่าแกจะทำอะไรกับฉันก็ได้ ฉันไม่ได้ว่าอะไร และยินยอมด้วยความเต็มใจ”

“ของสิ่งแล้ว” ผกายว่าเสร็จก็ได้โอกาสขโมยไขแดงของโปรดกุเมฆซึ่งมักเก็บไว้กินเป็นลำดับสุดท้าย วินาทีนั้นคนหล่อเจ้าเสน่ห์รับรู้วาทนกำลังถูกกลั่นแกล้งเข้าแล้ว

ไม่นานก็มีเสียงกริ่งดังขึ้นจากประตูรั้วบ้าน ผกายเห็นกุเมฆกำลังล้างจานอยู่จึงอาสาออกไปเอง มือเรียวเปิดม่านเพื่อแลดูว่าใครมา พอเห็นบุรุษไปรษณีย์คุ่นตา สองเท้าก็เร่งไปรับของทันที

“หนักหนอายนะครับ พอดีมีสองกล่อง แถมอีกกล่องค่อนข้างใหญ่”

“เดี๋ยวผมช่วยครับ!” เสียงทุ้มดังมาจากทางด้านหลัง กุเมฆเดินฉับๆ มารับของอย่างรวดเร็ว พอผกายเซ็นรับพัสดุเสร็จก็ตามไปช่วย

หากเพิ่งพิจารณาที่อยู่ผู้ส่งแล้ว กล่องที่เขาถือน่าจะส่งมาจากร้านขายผ้าเจ้าประจำของแม่ ผกายปล้นเหลียวมองกล่องไปรษณีย์ขนาดใหญ่ที่กุเมฆกำลังยกเข้าไปในบ้าน ภายใต้อาครุ่นคิดซุกซ่อนความสงสัยที่ราวกับเป็นกลางสังหารณ์

“คราวนี้แกล้งอะไรมาล่ะ”

ผกายถูกเรียกให้หลุดจากภวังค์ “เมื่อก็ถามว่าอะไรนะ ภู”

“ฉันถามว่าแกล้งอะไรมา กล่องใหญ่กว่าของแม่อีก” เดิมทีนึกว่าวิตกไปเอง ครั้นได้ยินเช่นนี้เลยจำเป็นต้องข่มอารมณ์และความพะวงไม่ให้อีกฝ่ายเป็นห่วง

“เด้นชัย เพียงผลพิบูล”

กุเมฆเอ่ยชื่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา สีหน้าแววตาเปลี่ยนไปจนสังเกตได้ เขาได้แต่ประมวลความคิดหาต้นตอความคุ่นเคยที่มีต่อชื่อบุคคลดังกล่าวแล้วตั้งคำถามกับตัวเองเพียงลำพัง เพราะวินาทีแรกๆ ที่เห็นชื่อผู้ส่งก็รู้สึกคุ่นหูคุ่นตาอย่างบอกไม่ถูก

ขณะพยายามทบทวนความจำเกี่ยวกับเด้นชัยผู้เป็นเจ้าของพัสดุกล่องนี้ ผกายก็เดินเทียบข้างมามองดูชื่อผู้ส่งบนกล่องเช่นเดียวกัน ในหัวพบเพียงความว่างเปล่า เนื่องด้วยช่วงที่ผ่านมามีเจ้าตัวส่งของเข้าบ้านค่อนข้างเยอะ เหตุมาจากผู้เป็นแม่เริ่มเก็บของเก่าคร่ำครึที่ไม่สามารถใช้ได้ทยอยทิ้งไปของใช้จำเป็นบางอย่างจึงต้องหาซื้อใหม่เพื่อทดแทน แต่พัสดุนี้เป็นสิ่งที่

ก็ไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไรนัก

ผกายขอให้ภูเมฆวางกล่องลงตรงพื้นพรม แล้วช่วยกันเปิดพัสดุขนาดใหญ่อย่างประณีต ของข้างในถูกห่อกันกระแทกอย่างแน่นหนา มองแค่ผิวเผินก็ทราบได้ว่าผู้ส่งไม่ต้องการให้ของด้านในหักพังหรือมีส่วนใดเสียหาย

ครั้นเปิดออก ทั้งคู่พบกล่องใบหนึ่งทำขึ้นจากไม้โบราณ ประมวลดูคร่าว ๆ ไม่อาจคาดเดาราคาได้ แต่คงมีอายุหลายสิบปีโซ ผกายย่อตัวลงอย่างแช่มช้า ไม่เร่งรีบกับทุกข้อสงสัย เขาใช้มือนุ่มสัมผัสพื้นผิวกล่องไม้ที่เพิ่งได้รับมา แม้ในใจยังกังวลกลัวว่าจะเป็นการส่งผิด หากแต่ชื่อที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ผู้รับกลับถูกต้องตรงกับข้อมูลของตนทุกประการ

ผกายชักหัวขึ้นมาเสียแล้ว สิ่งที่เผชิญอยู่ในเวลานี้จะเป็นรางวัลหรือสิ่งซึ่งดวงจิตคิดพะวงมาตลอดหรือไม่ ทว่าอีกประการหนึ่งก็ไม่อยากตีโพยตีพายล่วงหน้า เขาจึงตัดสินใจเปิดดูของข้างใน

แล้วผกายก็ได้เจอกับเรื่องราวของใครคนหนึ่ง ผู้ซึ่งใครต่อใครต่างเรียกเขาด้วยฉายาอันเหมาะสม ไม่มีใครเทียบได้...

เดือนค้างฟ้าแห่งวงการบันเทิงไทย ‘เดือน ตรีภพ ดลประสพแพรว’
ดวงหน้าอันเคยเบิกบานผันเปลี่ยนเหลือเพียงความอาลัยอาวรณ์ ผกายหยิบของมากมายหลายสิ่งมาเพ่งพิศทีละชิ้น หากใช้สายตาประเมินคงเจียดสามสิบสี่สิบอย่างได้ ในกล่องไม้บรรจุสิ่งสิ่งพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือแม้กระทั่งภาพถ่าย ภูเมฆลองคะเนอายุของเหล่านี้ น่าจะผ่านเวลามานานพอสมควร

หากไม่คลาดเคลื่อนจากที่คิดคงมากกว่าสามสิบหรือสี่สิบปี แต่นั่น... เป็นเพียงข้อสันนิษฐาน

ท่ามกลางแผ่นกระดาษแปรรูปมีหนึ่งสิ่งดึงดูดความสนใจผู้ที่กำลังเซยชมได้เป็นอย่างดี ผ้าพันคอไหมพรมถักมือลวดลายธรรมดา เพียงสลัปลีเหลืองไข่และน้ำตาลหม่นปนเปกันไป แม้ไม่ได้สอดแทรกเทคนิคมากมาย ทว่าร่องรอยที่ผู้ถักทอฝากไว้บนผ้าผืนนี้คือความละเอียดลออจากใจปรารถนามอบให้เจ้าของในอนาคตเป็นแน่แท้

ดวงตาพร่างพราวเป็นประกายระยิบระยับคล้ายรู้ซึ่งถึงเรื่องราวบางอย่าง

สาบานจากใจจริง ผกายยังตกใจกับเหตุการณ์ตรงหน้าไม่หาย เขาโง่งมเกินกว่าจะหยั่งรู้ถึงจุดประสงค์ของคนที่ส่งมา และไม่ทราบว่าเขาผู้นั้นเป็นใคร

เจ้าของบุคลิกที่เปลี่ยนแปลงไปราวกับคนละคน เมื่อไล่อ่านข้อความพาดหัวบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ที่ละฉบับ ไม่ว่าสำนักข่าวใดล้วนจงใจนำเสนอข่าวเดียวกัน ไม่ต้องคาดเดาอะไรมากมาย คนอ่านรับรู้ทันทีว่าเหตุการณ์นั้นคงสร้างความสะเทือนใจให้คนไทยทั่วทั้งประเทศ

วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ถูกสลักไว้บนทุกสื่อที่มีในยุคนั้น

เนื่องจากช่วงเย็นของเมื่อวาน มีรายงานข่าวเกี่ยวกับร่างของคาราหม่มมากความสามารถ ตกลงมาจากโรงแรมหรูแห่งหนึ่งใจกลางเมืองกรุงเทพมหานคร และนักแสดงคนดังกล่าวคือ เตือน ตรีณภาพ ดลประสบแพรว ผู้เป็นเจ้าของรางวัลวิมานดาวสาขานักแสดงนำฝ่ายชายห้าปีซ้อน

วิมานดาว รางวัลที่นักแสดงหลายคนปรารถนาจะครอบครอง...

ดวงใจน้อยๆ พลันไหวสะท้านไม่ทันตั้งตัว *เจ็บเหลือเกิน...ความรู้สึก* ร้องบอกเช่นนี้ทุกครั้งที่เห็นข่าวการจากไปของใครผู้นั้น นัยน์ตาเศร้าโศกไม่อาจฝืนทนได้อีกต่อไป หยาดน้ำใสๆ เอ่อคลอหน่วยประหนึ่งถูกใบมีดแหลมคมฝังไว้กลางอก

ความเจ็บปวดที่วูบเกิดขึ้นกับผกายเพียงชั่ววูบทุกยามเมื่อนึกถึงคล้ายบาดแผลฝังลึก แต่กลับไร้ร่องรอยไม่อาจมองเห็น แผลเป็นนั้นน้อยอยู่ติดตัวเขามาตลอด เปรียบตั้งความทรงจำเรื่องหนึ่งซึ่งไม่มีทางหวนมาได้ และต่อให้พยายามเท่าไร...ก็ไม่มีวันหวนคืน

ธรรมดา แม้ไม่อาจแลเห็น...แต่เหมือนเคยเกิดขึ้น เพียงยังรำลึกไม่ได้

นอกเหนือจากข่าวสารบนหน้าหนังสือพิมพ์แล้ว ยังมีอีกหนึ่งสาเหตุที่ส่งผลให้ผกายนำตาคลอหน่วย ยามพบภาพถ่ายใบหนึ่งบนหน้าแรกของอัลบั้มรูป ซึ่งดูแตกต่างเมื่อพิจารณาพร้อมกับภาพใบอื่น เสมือนถ่ายคนละที่คนละเวลา แต่อาจเพราะสำคัญมากเสียจนผู้เป็นเจ้าของต้องการเห็นเป็นสิ่งแรก จึงแทรกมาไว้ด้านหน้าสุด...ภาพของชายผู้เป็นเดือนประดับฟ้ากำลังมองใครอีกคนด้วยสายตาอ่อนโยน

ดวงใจผกายสั่นคลอนไม่มั่นคง เนื่องด้วยคนที่เดือนมอบความอบอุ่น

ผ่านเวลาดำเนิน มีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับตนยิ่งกว่าอะไร ทรงผม ดวงตา และรอยยิ้ม ไม่มีสิ่งใดต่างจากเขาแม้แต่น้อย หากที่แปลกไป คงมีเพียงการแต่งกายเท่านั้น

ด้านกฎเมฆที่กำลังสนใจของอีกฟากหนึ่ง รีบพุงตัวเพื่อนคนสนิท ไปนั่งบนโซฟา มือหนาลูบเรือนผมดำล้นหว้งปลอบประโลม สายใยแห่ง ความห่วงกังวลส่งผ่านสัมผัสอันเบาบาง ในฐานะคนรักเขาข้างเดียวแล้ว กฎเมฆไม่ต้องการร้องขอสิ่งใด นอกจากอยากให้ผกายพบเจอแต่ความสุข พบพานแต่เรื่องราวดี ๆ

“กฎ ในเมื่อเขาจากไปตั้งนานแล้ว แต่ทำไม...เขาถึงมีอิทธิพลกับฉัน มากขนาดนี้นะ”

ชายหนุ่มคุกเข่าลงตรงหน้า แล้วประคองพวงแกมน้อย คอยเช็ด น้ำตาซึ่งอาบใบหน้าสะสวยด้วยความปรารถนาดี เขายืนยันจะทำเช่นนี้ ไปเรื่อย ๆ トラบใดที่ผู้ครอบครองหัวใจเขาไม่ละเลิกหรือปล่อยวาง กฎเมฆ ก็จะทำต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ...จะอยู่เคียงข้างผกายเช่นนี้เรื่อยไป

ตอนที่ดูของในกล่องกฎเมฆสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง เขานึกอยากจะ บอกมันกับผกาย แต่กลับไม่รู้ว่าควรบอกอย่างไร ทว่ามันต้องมีสาเหตุ ที่เด่นชัดส่งพัสดุนี้มาแน่

เพื่อนผู้มั่นคงคอยเฝ้าดูแลไม่ห่างกระทั่งผกายผล็อยหลับไป กว่าจะ ลืมตาตื่นมาอีกครั้ง เวลาที่ล่วงเลยจนถึงบ่ายแก่แล้ว นัยน์ตาใสเบิกขึ้นช้า ๆ เขาพยายามปะติดปะต่อเรื่องราวทุกอย่าง แต่สุดท้ายก็ยากเกินกว่าจะเข้าใจ

ผกายหันมองหน้าปัดนาฬิกาบนผนัง ปลอบยให้เข็มวินาทีหมุนเวียน จนครบรอบ จากนั้นเดินออกไปสูดอากาศนอกระเบียงห้อง กุหลาบขาวที่เคย ปลูกไว้ถึงยามออกดอกในช่วงฤดูหนาว ปลายปีดอกกุหลาบมักสวยสะพรั่ง กลับบานล่องช่วยเสริมให้ทัศนียภาพดูผ่อนคลายลง

แต่จะทำได้ อย่างไร ได้ ในเมื่อดอกไม้งามที่แลลกลับบอบบางยิ่งกว่า อะไร เพียงสายลมพัดผ่านกลีบกุหลาบก็ปลิวโปรยเสียแล้ว ผกายยืนมอง กลีบกุหลาบนวลล่องลอยไปตามแรงลม จนในที่สุดก็ร่วงหล่นส่งต่อให้ผืนน้ำ ได้ทำหน้าที่นำพาไปยังสถานที่อื่นซึ่งไกลลับตา